

# Mẫu Thân Nói Nam Nhân Không Đáng Tin

## Contents

|                                             |          |
|---------------------------------------------|----------|
| <b>Mẫu Thân Nói Nam Nhân Không Đáng Tin</b> | <b>1</b> |
| 1. Chương 1: Mẫu Thân Và Cái Nỗi            | 1        |
| 2. Chương 2: Mẫu Thân Và Bốn Người Cha      | 4        |
| 3. Chương 3: Măng Và Tam Phụ Thân           | 7        |
| 4. Chương 4: Trần Nặc Và Một Nam Nhân       | 10       |
| 5. Chương 5: Da Mặt Và Vàng                 | 15       |
| 6. Chương 6: Họ Tư Không Và Trần Nặc        | 18       |
| 7. Chương 7: Lý Bá Và Tiểu Thiếu Gia        | 23       |
| 8. Chương 8: Hạ Độc Và Phóng Hỏa            | 28       |
| 9. Chương 9: Thổ Ngọc Và Thánh Cô           | 33       |
| 10. Chương 10: Sắc Đẹp Và Hiệp Ước          | 37       |
| 11. Chương 11: Áo Trắng Và Thị Uy           | 41       |
| 12. Chương 12: Đạo Tặc Và Cô Gái            | 46       |
| 13. Chương 13: Nghệ Thuật Và Hiện Thực      | 51       |

## Mẫu Thân Nói Nam Nhân Không Đáng Tin

---

### Giới thiệu

Thể loại: Cổ đại, hàiĐộ dài: 69 chươngEdit: Team edit Lâm NguyệtBeta: Thiên Dạ NguyệtTỪ TỐI TỐI NÀNG LUÔN ĐƯỢC NG

---

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mau-than-noi-nam-nhan-khong-dang-tin>*

### 1. Chương 1: Mẫu Thân Và Cái Nỗi

EDIT BY: THƯỢNG QUAN BÍCH LẠC

Mẫu thân thường nói nam nhân mà đáng tin thì heo nái biết leo cây.

Mẫu thân thường nói nam nhân đẹp trai không đào hoa thì cũng là kẻ ăn hại.

Mẫu thân nói chờ nam nhân kiếm tiền không bằng tự mình kiếm.

Mẫu thân thường nói nam nhân .....

Rốt cuộc ta vẫn không rõ nam nhân là loài động vật như thế nào? Phải chăng cũng có bốn chân giống A Hoàng và Tiểu Bạch?

Hỏi mẫu thân, người liền nổi khùng với ta:

– Nam nhân mà được như vậy á! Nói bọn họ như chó với thỏ là đã quá coi trọng rồi!

Và thế là mẫu thân cứ thế miệt mài liệt kê từng thể loại nam nhân cùng vô số hành vi tội lỗi của bọn họ. Ta vuốt đầu Tiểu Bạch, thấp giọng nói:

– Thực xin lỗi nha Tiểu Bạch. Dem ngươi so sánh với đàn ông, các ngươi cũng đừng buồn. Lần sau mẫu thân xuống núi sẽ kêu nàng mang thức ăn ngon cho các ngươi.

Ta cùng mẫu thân sống trong một căn nhà trên một ngọn núi cao cao. Hễ nghe ta nói như vậy, mẫu thân nhất định sẽ dạy dỗ ta, rằng nói chuyện phải cái gì mà dùng thật nhiều từ ngữ ước lệ, hoa mỹ. Được rồi, Ta cùng mẫu thân sống trong một tòa nhà thực nguy nga tráng lệ, thực xinh đẹp, thanh tú, tọa lạc trên một ngọn núi chót vót.

Mẫu Thân mỗi tháng đều phải xuống núi một lần, trở về sẽ mang cho chúng ta rất nhiều thức ăn ngon, y phục và cả đồ chơi nữa. Hồi đầu, ta làm loạn kêu gào đòi nàng mang ta đi theo, nàng liền không mảy may nghĩ ngợi mà tạt thẳng thuốc bột lên mình ta, đem ta nằm cứng đờ thành một cục. Để được xuống núi mà ta bắt đầu học cách dùng được. Dần dần, mẫu thân nhận ra chiêu này không hiệu quả nữa, liền dí thẳng dao vào ta, còn nói như vậy để tiết kiệm được. Mẫu thân ơi là mẫu thân, người rõ ràng ý thức được ta lợi hại hơn xưa, có cần thiết phải biện bạch như vậy không?

Cứ thế ta dần lớn lên. Theo như lời mẫu thân thì chính là:

– Cái chân nhỏ kia của ngươi không chỉ dài mà còn rất thon thả, càng ngày càng đẹp.

Lúc nàng nói những lời này, ta bình thường đều phải thủ thế bảo vệ khuôn mặt tội nghiệp khỏi sự hăm dọa đe dọa của nàng. Lực tay của mẫu thân mạnh còn phải nói, một chưởng cũng đủ đem ta xử gọn. Thế nên ăn chưởng của nàng xong, hai má ta liền sưng vù như hai cái bánh báo. Khuôn mặt nhỏ nhắn bị kẹp giữa hai cái nôi bóng loáng, ta thực sự nghi ngờ nàng là mẫu thân của ta ư? Sao có thể nhấn tâm xuống tay cay độc như vậy? Nhìn xem, khuôn mặt trái xoan khả ái của ta bị nàng ấy làm cho thành hình vuông luôn kìa.

Thế rồi ta nhận ra mình đã hiểu lầm mẫu thân. Vốn không phải vấn đề ở mẫu thân, là tại cái nôi. Cái nôi là làm không chuẩn, sao lại biến dạng thành hình thù thế này.

Đúng rồi, ta liền nói với mẫu thân:

– Mua nôi gì mà đều quá, như thế này làm sao xào rau đây?

Sau khi biết chất lượng cái nôi có vấn đề, mẫu thân ta liền dùng dùng nôi giận mà xuống núi. Ta im lặng ngồi chơi cùng A Hoàng và Tiểu Bạch, chờ mẫu thân mang về một cái nôi khác chất lượng siêu hảo hạng.

Ta cùng A Hoàng, Tiểu Bạch dùng cơm trưa.

Mẫu thân chưa về.

Ta cùng A Hoàng, Tiểu Bạch dùng cơm chiều.

Mẫu thân vẫn chưa về.

Ta hát ru cho bọn A Hoàng, Tiểu Bạch, ngồi trước thềm nhà tiếp tục đợi mẫu thân.

Vầng trăng lấp ló sau núi dần hé mặt.

Trăng đu mình trên ngọn cây.

Trăng trốn lọt sau mấy đám mây lơ lửng.

.....

Rốt cuộc, mẫu thân vẫn chưa trở về.

Ta bắt đầu lo lắng. Không lẽ mẫu thân cùng ông chủ quán kia cãi nhau một trận náo nhiệt rồi hủy luôn cả quán xá nhà người ta rồi? Hoặc là diệt sạch cả nhà bọn họ? Có khi nào phóng hỏa đốt rụi cả thôn, cả trấn không?

.....

Tưởng tượng ra đủ loại tình huống xấu nhất, ta thật không vui vẻ gì mà kết luận: Đối với mức độ sát thương của mẫu thân ta mà nói, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

– Ai ~ Ta thở dài, thông thả bước về phòng rồi trèo lên giường nằm. Trước khi nhắm mắt, ta vì đám người vô tội đáng thương này mà niệm Quan Thế Âm bồ tát, mong cho bọn họ sớm được siêu sinh.

– A di đà phật.

Trời sáng. Ta mở cửa, mẫu thân một thân máu me liền ngã thẳng vào ngực ta. Tim chột lạnh. nhưng ta có thể làm gì? Thở dài một tiếng, ta kéo lê mẫu thân vào phòng đặt lên giường. Không chờ ta cởi giúp mớ áo quần bẩn thỉu, mẫu thân đã ngáy như sấm.

Mẫu thân ơi là mẫu thân, lần sau người đi phá quán người ta, có thể đem bộ quần áo dầy dỏ này thay ra trước được không? Ta có chút nín thở khi nhìn bộ quần áo trong chậu. Người xem, lại uống phí một bộ váy, cực cực phẩm đó nha. Một bộ này thôi cũng đủ nuôi chúng ta sống sót vài năm. Còn nữa, người chỉ lo phá quán, cái nôi của chúng ta có đổi lại được chưa?

Mẫu thân ngủ liên tục mấy ngày. Khi nàng tỉnh lại, ta đang ngồi bên bàn ra sức chuyên chú viết ” Thôn Trang “.

Đột nhiên trên tay vừa động, ta theo phản xạ có điều kiện cứ thế nắm chặt lấy cây bút nhưng là vẫn bị nàng rút đi một nửa.

– Không tồi, không tồi. Lần này có thể tóm được nửa đoạn.

Mẫu thân rất chi tự đắc. Ta không nói gì nhìn một tay nhòe nhoét đầy mực.

– Mẫu thân ơi là mẫu thân, phiền người đừng đánh úp lúc con đang viết được không? Tỷ như, người có thể chọn lúc con đang xào rau mà thử công phu chẳng hạn....

Đang lúc bụng đói, mẫu thân liền nhớ ra sự tồn tại của cái nôi. Vừa lúc đó, một đám người áo đen xông lên căn nhà nguy nga xa xỉ trên ngọn núi chót vót của chúng ta.

Mẫu thân hung tợn nghiêng răng nói cho ta biết kia chính là nam nhân!

Ồ, ta có chút thông cảm gật đầu. Thì ra đó chính là nam nhân nha. Quả nhiên A Hoàng và Tiểu Bạch so với bọn hần đáng yêu hơn nhiều.

Mấy tên áo đen cung kính hướng mẫu thân cúi đầu kêu mẫu thân ” Phu nhân “. ” Phu nhân ” ta biết, trong Hán Thư có nói, liệt hầu gọi vợ mình là phu nhân. Nhưng ‘vợ’ là cái gì?

Khi ta còn đang chìm trong trăm mối băn khoăn, mẫu thân đã đem mê được xử êm bọn người này. Tiêu sái vỗ vỗ tay, mẫu thân chỉ vào đám người áo đen nói:

– Nặc Nhi, đem những kẻ này dọn dẹp sạch cho ta.

Ta vâng vâng dạ dạ giúp mẫu thân thu thập cục diện rối rắm. Lúc kéo lê thi thể bọn họ, ta vô tình kéo rơi khăn che mặt một tên.

– Ủ, nam nhân này nhìn còn đẹp, đáng tiếc phải chết....

Ta âm thầm tiếc hận cho hần, đưa chân tiễn hần xuống vực núi. Ai biết được tự nhiên hần sông lại, vừa kịp ôm gọn lấy chân ta. Không thể nghi ngờ gì nữa, ta và tên nam nhân ấy, cùng ngã xuống núi...

Trong nháy mắt trước lúc hôn mê, ta liền nhớ tới mẫu thân.

– Mẫu thân ơi, người nhớ mua nôi về nha!

## 2. Chương 2: Mẫu Thân Và Bốn Người Cha

EDIT BY: THUỖNG QUAN BÍCH LẠC

Đến khi ta tỉnh lại, cái sinh vật có bộ dạng thật đẹp, tên nam nhân đang mở mắt nhìn ta. Ta hắc hắc cười lạnh rồi nhanh chóng nhảy từ trên người hắn xuống, hắn kêu “ai u” một tiếng tê tâm phế liệt.

Ta nhú mào chỉ chỉ ở trên người hắn: ” Đau chỗ này? Chỗ này? Hay là chỗ này?”. Mỗi lần đều làm cho hắn sợ đến hô hấp dồn dập.

Ta cũng phải ngàn vạn lần cảm tạ hắn. Nếu lúc lặn xuống núi hắn không anh dũng che chở cho ta thì không chừng người đang nằm la hét là ta rồi.

A! Phạt tổ người thật là từ bi!

“Đau lắm à” – ta chán nản cười, hắn cũng lắc đầu cười.

Ta nhìn trời, mẫu thân tại sao vẫn không tìm được chúng ta. Trời sắp tối rồi, ở ngoài trời ban đêm là làm mồi cho muỗi, nàng cũng không phải không nhìn thấy nơi ta ngã xuống, hay là cố ý kéo dài thời gian..? Hừ!

Đúng vào lúc ta đang chán nản,hắn lại bắt chuyện, hắn nói: ”Cô nương hát cho ta nghe đi.”

Ta xanh mặt!

Hắn nói tiếp: ”Ta muốn ngủ nhưng bây giờ đau đến nỗi ngủ cũng không nổi.”

Ca hát? Cái này thì ta am hiểu nhất. Ta nhẹ nhàng vỗ vai hắn hát bài ta thường dỗ A Hoàng và Tiểu Bạch ngủ: ”Từ biệt lúc sau chỉ nói là tương tư hai, ba tháng ai ngờ năm sáu năm...”

Ta hát xong mặt hắn lúc xanh lúc trắng.

“Cô nương...” – Hắn ho khan hai tiếng nôn ra một ngụm máu: “Lúc ngươi chụp vai ta có thể dừng dừng sức như vậy được không?”.

Tay ta xấu hổ dừng lại giữa không trung.

“Còn có.....” Hắn lại ho một trận mãnh liệt: “Ngươi có thể..... dừng hát bài ca ai oán như vậy được không.....?”

Ta lại chịu đả kích rồi!

Đúng lúc không khí vạn phần quỷ dị thì mẫu thân như cứu tinh xuất hiện. Mẫu thân! Người thật vĩ đại. Nhưng mặt ta không có một tia biểu hiện vui mừng quá đỗi, ngược lại ta liền lâm vào trạng thái cảnh giác. Quả nhiên mẫu thân đi tới dùng năm ngón tay tặng ta một cái tát thẳng mặt. May mắn là ta phản ứng nhanh tránh được một chưởng, nhưng sức gió sắc bén vẫn quét vào mặt ta rất rát.

” Để ta xem, tứ chi con không đủ sao? Nếu không chết sao còn không biết đường tự mình đi lên còn ngồi chờ lão nương đến tìm?”

Ta cũng chẳng thèm giải thích thêm với mẫu thân cộc cái này, ta chỉ vào người đang nằm trên mặt đất: ”Nương a, đem cái xác này khiêng về đi!”

Tiếp đó cuộc sống yên ổn của ta và mẫu thân bắt đầu hỗn loạn, mỗi ngày đều có đủ loại nam nhân muôn hình muôn vẻ lên núi tìm người. Mẫu thân mỗi lần đều thật bình tĩnh, bình tĩnh cười, bình tĩnh rắc mê dược, bình tĩnh bảo ta thu thập thi thể. Kỳ thật bọn họ cũng không tính là thi thể, mẫu thân hạ thuốc vẫn còn nhẹ, ta cũng biết thuốc đó dùng xong có thể tỉnh lại.

Tên nam nhân đẹp trai kia dưới sự chăm sóc của ta cùng mẫu thân, đứng ra mà nói là hắn tự mình chiếu cố chậm rãi mà hồi phục. Từ hắn ta biết hắn tên gọi Tề Ngôn. Từ hắn ta biết thế giới dưới chân núi rất thú vị. Từ hắn ta biết rất nhiều chuyện mà trong sách không nói rõ. Ví dụ như vợ chồng, ông bà và cha.

Khi ta ăn cơm ta nghiêm túc hỏi mẫu thân phụ thân ta là ai, mẫu thân nhin không nổi cười sắc súa: ”Con không có phụ thân” – Mẫu thân liếc mắt nhìn Tề Ngôn đang thành thành thật thật cúi đầu ăn cơm rồi mới nói tiếp: “Con giống Tôn Ngộ Không, là từ trong tảng đá đi ra.”

Ta thật đau lòng, mẫu thân a, không lẽ ta không đẹp hơn con khỉ kia chút nào sao?

Nam nhân tới lần này rất lợi hại, khi nhìn khuôn mặt xanh mét của mẫu thân ta càng khẳng định như vậy. Quả nhiên, thuốc trong tay nương rắc một hồi mà nam nhân kia vẫn không ngã xuống. Ta đau lòng mà nhìn nàng. Mẫu thân a, người không cần phải như vậy, thuốc này đều là ta vất vả thu thập nghiền nát rồi chế biến mà thành nha. Người chẳng lẽ không biết rằng phối hợp tỉ lệ rất phiền toái sao? Nhịn! Nhịn! Cuối cùng thật sự không chịu được nữa ta lao ra ngoài phòng giữ chặt tay mẫu thân đau khổ kêu lên một tiếng: “Mẫu thân a”. Khi ta còn chưa kịp chỉ trích nàng là mẫu thân mà không biết làm gương cho con cái gì cả thì nam nhân kia nói: “Thiên Ngữ! Nàng đã có con rồi sao?”

Toàn thân nàng cứng đờ. Nam nhân bị thương tiến lên hai bước rồi dừng lại: “Đứa nhỏ này là con ai?” – hẳn ghen ngào – ” là của XX, là XXX, hay là XXXX?”

Thời điểm hai người giằng co không dứt một giọng nam giống như tiếng sấm bay lên núi:

“Trần! Thiên! Ngữ!”

Ta trấn động hai chân run lên, quay lại nhìn là một nam nhân cao lớn cường tráng đang tiến tới, còn mang theo một đám bụi mù mịt.

Là phụ thân số 2 của ta??

Ta nghiêng đầu đánh giá hắn, mặt góc cạnh rõ ràng, mày kiếm mắt sáng, xem ra cũng tốt lắm. Phụ thân số 1 của ta cũng không tồi a, dĩ nam da trắng mắt phượng. Đường nhiên Tề Ngôn ôn nhu cũng không kém gì họ, mỗi người một vẻ. Khi ta đang lén lút so sánh bề ngoài của ba người họ thì một thanh âm vang lên từ trong núi. Âm thanh càng gần sắc mặt mẫu thân càng khó coi.

Phụ thân số 3??

Nghi vấn vừa nổi lên một thân ảnh màu xanh biếc đã đứng trước mặt mẫu thân.

“Thiên Ngữ đã lâu không gặp.”

Thanh âm trong suốt ôn nhu dễ nghe. Có hai vị phụ thân trước làm nên phụ thân số 3 tất nhiên là đẹp không tả xiết. Tấn duật tiêu sái. Đây là bốn từ duy nhất ta có thể hình dung. Nếu mẫu thân biết nhất định sẽ mắng chết ta, nhiều sách như vậy mà chỉ nghĩ được đến bốn từ.

Ba người đã đến rồi, vừa rồi phụ thân số 1 nói tên ba người xem ra còn có một người nữa chưa tới. Tất cả đều đến đây sao? Ta vui sướng nhìn mẫu thân gặp họa. Thì ra mẫu thân của ta là cạp giấy chứ không phải cạp cái. Hắc hắc! Đúng lúc ta cao hứng sắp cười ra tiếng thì có bốn người nâng một cỗ kiệu bay lên nhà của ta và mẫu thân. Mặt mẫu thân lúc này trắng như lông thỏ. Nhìn vị nam nhân kia một thân khí phách chậm rãi bước ra ta thật hứng thú. Tốt rồi, bốn người đều đến đủ.

Ánh nắng tươi sáng, trời xanh thăm thẳm, không khí trên núi đẹp vô cùng, nhưng thời tiết tốt như vậy cũng không ảnh hưởng đến mẫu thân ta cùng bốn vị phụ thân. Mẫu thân khóe miệng run rẩy. Phụ thân số 1 vẻ mặt đau thương. Phụ thân số 2 tức giận ngất trời. Phụ thân số 3 khí định thần nhàn. Phụ thân số 4 mặt không chút thay đổi. Thật sự là không đúng với tình hình chút nào làm ta mất hứng. Năm người họ trầm mặc thật lâu khiến ta thật khó chịu. Các người tốt xấu gì thì cũng tránh ra cho ta đi đã rồi từ từ mà trầm mặc. Thật là không biết tốt xấu.

Đúng như ta dự đoán, cuối cùng mẫu thân vẫn là người duy nhất mở miệng: ” Ta cùng Nặc Nhi phải bàn bạc một chút. Các người ngoan ngoãn đứng bên ngoài cho lão nương. Không được vào nhà!”

Vừa dứt lời nàng đã nắm tay áo ta lôi mạnh vào phòng, nhìn thấy cánh cửa bị nàng dùng sức đóng sầm lại mà ta lạnh gáy. Mẫu thân a, đây là cánh cửa mà ta cùng Tề Ngôn trang trí hôm trước, dù thế nào người cũng nên để cho chúng ta dùng đủ năm ngày chứ.

Vào trong phòng, nàng liền lấy ra một tay nải dưới gối: ” Nặc Nhi! Ta đi trước một bước, tự lo cho bản thân!” Mẫu thân cầm bả vai ta về mặt ẩn nhẫn, nhìn tay nải trong tay nàng lúc này ta mới hiểu ra. Mẫu thân a, thì ra người đã sớm chuẩn bị đường chạy. Thật sự là không chịu nổi a.

“Bảo trọng!” – nương căn rằng xoay người nhảy ra cửa sổ...

Nhìn thấy bốn vị phụ thân bao quanh nàng ta đột nhiên cảm thấy người nói thật đúng. Rõ ràng nàng đã kêu bọn họ chờ ngoài phòng không được vào, bọn họ cố tình không nghe lời.

Nam nhân quả nhiên không đáng tin!

“Trần Thiên Ngữ lần này lại chuẩn bị chạy trốn tới nơi nào?” – Phụ thân số 4 sờ sờ chiếc nhẫn ở ngón tay nhìn mẫu thân đầy tà mị.

“Thiên Ngữ... Chẳng nhẽ ta như vậy làm nàng nóng lòng bỏ trốn sao?” – phụ thân số 1 chực khóc.

“Thiên Ngữ nàng lại làm gì?” – phụ thân số 3 vẻ mặt trù ẻo.

“Trần Thiên Ngữ! Nàng mà trốn thì xem cái bàn gỗ này!” – phụ thân số 2 nói xong một chưởng bổ vào cái bàn gỗ, bàn gỗ liền vỡ thành hai mảnh.

Ta buồn bực nhìn chiếc bàn gỗ kia. Tại sao mẫu thân cứ phải cùng nam nhân dây dưa không rõ. Nam nhân đẹp trai đó cố tình ăn hại như nàng nói. Xem đi, lại hỏng mất một cái bàn. Có trốn cũng vô ích. Ai...! Nhìn thấy mẫu thân không qua nổi một kiếp lòng ta thấy thương xót. Ta chỉ vào Tề Ngôn bên cạnh: ” Người giúp ta cái này đi!”

“Gi?”

“Đem cái này đặt lên cổ mẫu thân mang nàng rời đi.”

“Hả??”

Tề Ngôn ừ ừ cạc cạc nhìn ta. Cùng người đầu óc chậm tiến nói chuyện thật là phiền toái. Ta bình tĩnh đem con dao nhét vào tay Tề Ngôn: “Mẫu thân ta có thể qua nổi ngày hôm nay hay không đều dựa vào người.”

Tề Ngôn nhìn con dao trầm tư một lát, rồi ngẩng đầu đầy vẻ khó hiểu hỏi ta: “Vì sao người không tự mình làm?” Ta không buồn giải thích với hắn, tay vịn lên lưng hắn dùng sức đẩy về phía trước. Lên đi tiểu tử, nếu là ta đi bắt cóc mẫu thân của mình bọn họ sẽ tin sao? Không biết ngu ngốc có phải là bệnh không, về sau nên tránh xa hắn một chút.

May mà Tề Ngôn so với trong tưởng tượng của ta còn thông minh một chút, tay chân nhanh lẹ đem dao tới kê trên cổ mẫu thân. Điều làm ta chuẩn bị không kịp đó là mẫu thân lấy tốc độ sét đánh mà quăng Tề Ngôn ngã thối điên bát đảo, tất cả chỉ trong nháy mắt.

“Đánh lén lão nương? Người chán sống rồi!” – Mẫu thân xoa xoa tay rống lên phi về phía Tề Ngôn.

Ta không nghĩ ra được biện pháp nào nữa. Như ta đã từng nói, lực tay nàng rất mạnh, cho nên một lúc sau ta phải đem Tề Ngôn đang hấp hối đỡ lên giường và băng bó miệng vết thương cho hắn. Dàn xếp xong cho Tề Ngôn ta lấy có phải làm cơm vội vàng bỏ chạy khỏi nơi tràn đầy thị phi này.

Cứ quật lúc này thật sự là kinh thiên, quỷ thần khiếp sợ, có thể làm ba miệng vết thương mà Tề Ngôn một tháng mới hồi phục lại bị vỡ ra. Cũng có thể không phải miệng vết thương vỡ ra mà do da mới quá mỏng chẳng?

Về phần mẫu thân ta, ta rất muốn không thêm quan tâm đến bà sống chết như thế nào nữa. Nữ nhân đầu to óc quả nhỏ đó là mẫu thân ta sao. Mẫu thân ở trong nhà kêu la không biết là cùng những nam nhân này nói gì. Ta dùng sức gõ cửa: “Tề Ngôn đang ngủ người nhỏ giọng một chút.”

“Đã biết! Nhiều lời!”- mẫu thân phiền toái trả lời. Nói nhiều cũng vô ích, ta liền ra rừng trúc sau nhà lấy măng. Không chút bất ngờ, thanh âm của mẫu thân vừ mới bé đi lại bắt đầu to dần. Ai~ gỗ mục không thể điều khiển. Ta thực sự thích khu rừng trúc sau nhà. Đương nhiên mẫu thân trồng rừng trúc này là vì lí do muốn giấu vẻ phong nhã của trúc, nhưng thật ra động cơ vô cùng đơn giản...nàng thích ăn măng. Hơn nữa mẫu thân ta là người không có giáo dục lắm, còn thích chữ bới phong cách của cổ nhân: “Vương Tử Du, người ở nhà người khác ăn không mà được à? Muốn có ăn thì phải làm a, cho nên người tự đi mà trồng trúc. Vương Khiếu Vinh người nói cái gì mà ăn bám hả? Vương Chỉ Trúc người nói xem cái gì là “một ngày không có chồng?”. Nặc Nhi không cần học mấy cái chó má đó, thà nó đi hái măng nướng hải sâm còn sướng hơn”- nói xong nàng cười châm chọc – ” Nặc Nhi lần sau ta xuống núi mua hải sâm mang về con nấu cho ta ăn chút, đã lâu không ăn thật thèm nha.”

Ngay lúc đó ta cảm thấy Vương Tử Du thật đáng thương, muốn ăn măng thì đi mua là được rồi việc gì phải trồng trúc a, chờ măng lớn chắc mẫu thân đã chuyển nhà. Mà bây giờ ta cũng cảm thấy Vương Tử Du thật đáng thương, tự nhiên bị một người phụ nữ như mẫu thân ta khinh bỉ, như thế thà chết đi cho rồi. Ách! Mà hình như hắn cũng đã chết lâu rồi.

### 3. Chương 3: Măng Và Tam Phụ Thân

EDIT BY: THƯỢNG QUAN BÍCH LẠC

Ta giống như một con ong mật nhỏ cần cù, ở trong cánh rừng trúc nhỏ mà rậm rạp này bay từ đông đến tây, chịu khó đào măng, cố gắng làm hài lòng mẫu thân.

Trong khi ta đang cố chịu đựng gian khổ vùng cái cuộc nhỏ bỏ vào một gốc măng mãi không ra, thì có một người mặc bộ trường bào màu lục nhẹ nhàng bay đến, yên lặng đứng bên cạnh ta.

Trời ạ, đến cả quần áo người này cũng không giặt sạch sẽ, nhìn vạt dưới của trường bào nhăn nhúm vào nhau là biết.

Ta nhìn vạt áo màu xanh kia, nghiêm túc tự hỏi.

Cái vạt áo này cũng được lắm, lần sau dọn dẹp nhà cứ mặc cái vạt dài của mẫu thân rồi dạo quanh một vòng là có thể hút hết toàn bộ bụi bặm, thật là tiện.

“Tiểu cô nương.”

Cái người không có ý thức tự vệ sinh thân thể này, cũng chính là phụ thân số ba của ta, nhìn cái thất lưng đang bay qua bay lại trước mắt ta là đủ biết.

Mặc dù ta rất là bất mãn khi thấy ông ta nghĩ ta là đứa trẻ yếu kém, nhưng mà ta vẫn rất phối hợp nhìn về phía ông:” Tam phụ thân, người có chuyện gì không?”

“... Tam phụ thân???...”

Mặt của ông dường như hơi giật giật. Mẫu thân có nói qua, nguyên nhân dẫn đến giật giật cơ mặt hầu như là do bị cảm lạnh. Nhưng ta nhìn thì thấy ông mặc rất là nhiều áo mà.

“Dạ?”

Nghe thấy ta thắc mắc, tâm trạng ông ta liền ổn định trở lại, ông ngồi xổm xuống xem xét kỹ mặt của ta. Chúng ta ngồi đối diện thì coi như ông đang xem xét mặt của ta đi vậy.

“Tiểu cô nương... việc đó, Thiên Ngữ là gì của người?”

Ông ta nghiêm túc hỏi.

“Là mẫu thân của ta.”

Ta tiếp tục mài miết đấu tranh với khúc măng nhỏ. Hóa ra cái gì nhỏ cũng đều rất dững mãnh a, chẳng hạn cái khúc măng nhỏ này nè.

“... ..”

Ông im lặng một lát, sau đó tiếp tục hỏi ta.

“Cái đó... Vì sao ta lại là tam phụ thân? Có phải còn có đại phụ thân, nhị phụ thân, tứ phụ thân và ngũ phụ thân hay không?”

“Không có ngũ phụ thân.”

Nói xong ta cho khúc măng nhỏ một kích trí mạng cuối cùng, đào nó lên.

“... Vậy thì đại phụ thân người là ai?”

Nghe vậy ta liền nhìn ổng bằng một ánh mắt khinh thường, dưới chân núi ai cũng ngu như vậy sao, chẳng trách mẫu thân không cho ta xuống núi, thì ra là để tốt cho ta, sợ ta xuống núi bị lây bệnh của bọn họ.

“Làm sao vậy?” Hình như ông ta thấy được ánh mắt xem thường của ta, nên giọng nói mang theo vài phần khó hiểu.

“Không có gì.”

Ta nói xong đem khúc măng bỏ vào trong giỏ, đứng lên.

“Đại phụ thân là cái người da trắng như quý, nhị phụ thân là cái người nói chuyện như sấm rền, tam phụ thân chính là ông, còn tứ phụ thân là cái người tay đeo nhẫn ngọc như một tên nhà giàu mới nổi.”

Ổng lau mồ hôi trên trán rồi đứng lên cùng ta.

“... Vừa rồi Thiên Ngữ gọi người là Nặc nhi? Người tên là Nặc nhi đúng không?”

Ta thất vọng thờ ơ. Người này có phải hay không ngày thường cửa chính không bước, cửa sau không ra, nếu như vậy thì ổng cũng giống ta suốt ngày đọc sách thôi, ngay cả cách đối đáp cũng chẳng có tiêu chuẩn gì cả.

“Đúng vậy, ta tên là Trần Nặc, năm nay mười hai tuổi, sinh sống trên ngọn núi nhỏ này.”

Ta cầm cái giỏ trúc từ mặt đất lên, dứt khoát đem mọi chuyện nói cho rõ ràng, để ổng đỡ phải hỏi tiếp cho lãng phí nước bọt.

Đi được hai bước, đột nhiên nghĩ đến một việc nên ta quay đầu lại, nhìn ông ta một thân lục sắc đứng giữa rừng trúc.

“Không phải lo đâu Tam phụ thân à, chẳng phải có câu ba vợ bốn nàng hầu hay sao, tuy rằng người chỉ là lão Tam nhưng tốt xấu gì người vẫn là một thê, so với cái tên nhà giàu mới nổi mạnh hơn nhiều.”

Nói xong ta hào hứng đi ra khỏi rừng trúc, để lại một mình ổng mờ mịt đứng nguyên tại chỗ.

Kỳ thật phong cảnh ở đây rất đẹp.

Ta gật gật đầu, rồi sau đó lại lắc đầu.

Nếu như người kia thông minh một chút thì tốt rồi.

“Tiểu cô... à, không phải, Nặc nhi! Đợi một chút!”

Tam phụ thân đột nhiên sực tỉnh chạy đến chắn trước mặt ta.

Lại làm sao vậy. Ta mắt húng nhìn ông ta, vừa mới nãy ta và ông trao đổi tình cảm cha con vẫn chưa đủ sao.

“A...” Ông ta cười nhe nhả. Phải thừa nhận là nụ cười của ổng quá giả dối, nhìn qua thì thấy người này có vẻ cơ trí. Quả nhiên nhìn người không thể nhìn bề ngoài.

“Ta muốn nhanh trở về làm cháo măng cho mẫu thân.”

Có chuyện nói nhanh có rắm mau thả.

“... Là thế này, ta cùng bọn họ đã thương lượng với nhau, quyết định muốn dẫn mẫu thân người và người đến một nơi...”

Nói xong ông ta quan sát nét mặt ta, ta nhú mày. Có chuyện cứ việc nói thẳng, dài dòng làm gì.

“Tiếp.”

“... Sau đó chúng ta gặp khó khăn một chút khi mang người cùng đi...”

“Đã biết.” Ta cắt ngang lời ông ta, “Ta tự mình xuống núi.”

“... Nhưng mà...” Ổng do dự.

“Ta có thể chờ Tề Ngôn khỏe hẳn rồi cùng anh ta xuống núi.”

Để Tề Ngôn một mình ở lại trên núi ta cũng không yên tâm. Nhìn cách cư xử của đám nam nhân hôm nay, ta rút ra một kết luận, nam nhân làm gì thì đều không thành công, cuối cùng nữ nhân tự mình giải quyết vẫn tốt hơn.

“Vậy là tốt rồi.” Ông ta cười cười.

Ta không thèm để ý đến nụ cười kia, vòng qua ống chạy về phía nhà bếp.

Cười đến đẹp mặt thì có ích gì, không thể nào đem nó ra làm cơm ăn.

Ngày hôm sau, mẫu thân bị bốn nam nhân đó bắt xuống núi.

Thực ra chính xác hơn là mẫu thân bị tống vào cái kiệu của tên nhà giàu mới nổi, sau đó để bốn tên gia nô tầm vóc chạy bộ khiêng xuống núi.

Lúc mẫu thân rời đi thực bi tráng.

Nhưng những điều ta biết rõ về nam nhân lại quá ít, cho nên ta không thể cứu bà ra.

Biết người biết ta trăm trận trăm thắng.

Ta cũng không muốn xuất binh bắt lợi rồi lại thua trên tay nam nhân.

Tề Ngôn khỏe lại rất nhanh, cho nên ta bắt đầu cùng anh ta bàn bạc chuyện xuống núi.

Kỳ thật nếu anh ta còn chưa khỏe thì ta cũng phải đem anh ta kéo xuống núi, ở trên núi cứ ăn mấy món thất thất bát bát thế này, khiến cho Tề Ngôn đã lâu không ăn thịt nên mỗi khi nhìn A Hoàng và Tiểu Bạch thì hai mắt anh ta cứ tỏa sáng, làm ta hơi kinh hãi.

Trước khi rời khỏi đó một ngày, ta nhìn vào trong nhà thấy thứ gì đáng giá đều gom lại hết, quả thực phải công nhận mẫu thân ta là một nữ đại cường nhân, ở trên núi mấy năm nay lại có thể có nhiều vốn riêng đến vậy.

Nói đúng hơn là hàng tồn kho?

Tề Ngôn vừa xuống giường uống nước, nhìn thấy đồng hành lý của ta đã khiếp sợ làm rớt cái chén xuống đất.

“... Nàng mang nhiều đồ như vậy làm gì chứ?” Anh ta ôm miệng vết thương còn ứ đọng ít máu hỏi ta.

Có vấn đề gì sao?

Ta nhìn lại hẳn rồi lại quay ra nhìn đồng đồ kia.

Tề Ngôn bắt đắc dĩ thở dài một hơi, đi tới mở bao hành lý ra.

“Chăn không cần mang ... Bát cùng nồi đất cũng không cần mang...” Tề Ngôn một bên nói không cần đem thứ này thứ kia, một bên đem đồ bên trong lấy ra.

Ta oán trách nhìn hẳn, người ta chưa từng ra khỏi cửa một bước, có biết là nên mang món gì theo đâu...

“... Sao lại có cà rốt và hoa quả trong đây thế này...” Tề Ngôn bực mình nhìn cà rốt cùng hoa quả đang lộ ra trong cái bao rộng thùng thình.

“Người ta muốn dẫn A Hoàng và Tiểu Bạch xuống núi cùng.”

“... ..” Tề Ngôn day day hai huyệt thái dương, “Đi xa không nên mang theo tiểu miêu tiểu cẩu...”

“Tiểu Bạch là con thỏ, không phải con mèo nhỏ.” Ta sửa hẳn.

“... ..” Tề Ngôn vẻ mặt thất vọng, “Dem bọn nó thả đi...”

“Không được!” Ta trả lời chắc như đinh đóng cột.

“... ..”

Vì thế, trong một mùa xuân tràn trề tình thơ ý họa, ta, Trần Nặc, đã rời khỏi ngọn núi cao nguy nga xinh đẹp mà ta đã sống mười hai năm nay.

Đi cùng ta là một nam nhân, cũng là nam nhân lần đầu tiên ta gặp.

Và cả với hai con vật cưng của ta nữa..

#### 4. Chương 4: Trần Nặc Và Một Nam Nhân

EDIT BY: THƯỢNG QUAN QUỲNH LÂM

“Tiểu Nặc, nàng để mẫu thân nàng cùng đi với bọn họ như vậy mà không lo lắng gì sao? ”

Tề Ngôn trông rất thấp thỏm.

“Không lo lắng a.”

Ta vô cùng đơn giản trả lời một câu, tiếp tục ăn chiếc bánh màn thầu trong tay.

A Hoàng cùng Tiểu Bạch đang rượt đuổi nhau trên bãi cỏ, một màu trắng và một màu vàng xen lẫn giữa một màu xanh bạt ngàn, trông thật là đẹp mắt.

Uhm.... Nếu A Hoàng và Tiểu Bạch là một đực một cái thì ta nhất định sẽ để chúng thành đôi nha..

“Nhưng.....” Tề Ngôn nhìn chiếc bánh màn thầu trong tay, thực là nuốt không trôi.

Nam nhân thật sự là phiền toái mà.

“Ta còn chưa lo lắng thì người nghĩ vớ nghĩ vẩn cái gì chứ?” Ta gắng sức vỗ vỗ mạnh lưng Tề Ngôn, làm cho con người của hắn suýt thì lòi ra khỏi tròng “ Sao lúc bọn họ đi thì người không lo lắng, giờ có lo lắng cũng quá muộn rồi, mã hậu pháo\*!”

\*mã hậu pháo (thuật ngữ cờ tướng): nói vuốt đuôi (ví với hành động không kịp thời, chẳng giúp ích được gì)

“.....” Tề Ngôn gắt gao nhìn chằm chằm chiếc bánh màn thầu kia, trên mặt dường như càng hiện rõ hai vạch đen.

“Mẫu thân ta giống như con gián đó, dù thế nào cũng không bao giờ chết được. Nên người có thể yên tâm nghĩ ngơi được rồi đây.”

“..... Trần phu nhân xinh đẹp như vậy, Tiểu Nặc nàng sao lại so sánh bà với con gián được.....”

“Được rồi, mẫu thân ta là một con gián vô cùng vô cùng xinh đẹp. Nói như thế người hài lòng chưa nào?”

“.....”

Không để ý đến tên Tề Ngôn ngu ngốc đó nữa, ta bóp nát chiếc bánh màn thầu, rồi gọi A Hoàng lại ăn.

Nhưng A Hoàng cũng chỉ ngửi ngửi mẫu bánh vụn trong lòng bàn tay ta, mũi mũi không nhúc nhích, rồi lắc đầu vẫy đuôi chạy về phía Tiểu Bạch tiếp tục nô đùa.

Bởi vậy ta rút ra một kết luận: A Hoàng nhất định là một con chó đực.

Nhìn cái dáng vẻ kiêu ngạo bệ vệ đó của nó, ta thấy nó giống Tứ phụ thân đến mười phần.

Hừ.

Thị trấn!

Đi vài ngày đường cuối cùng cũng tìm thấy một nơi có người ở, ta cảm thấy phấn chấn vô cùng. Đồng thời trong lòng lại thêm kính phục mẫu thân lần nữa: bình thường mẫu thân đều phải đi xa như vậy mới có thể mua được đồ dùng, thật là quá vất vả mà.

Ta vô cùng cao hứng lôi kéo Tề Ngôn chạy về phía thị trấn kia, muốn đi dạo đông dạo tây để thỏa mãn lòng hiếu kỳ của ta về thế giới dưới chân núi.

Nhưng đúng lúc ta bước vào đến thị trấn, mọi người lập tức xô xao cả lên, thu hàng thu hàng, chạy về nhà chạy về nhà, làm cho cả thôn trấn tối tăm rối loạn, gà bay chó sủa.

Sao lại thế này?

Ta vô cùng khó hiểu.

Nhìn về phía Tề Ngôn, hắn cũng trưng ra cái vẻ nghi hoặc như vậy.

“Khóc cái gì mà khóc!” Một vị bác gái vội vàng lôi xềnh xệch một tiểu cô nương chạy qua chúng ta, “Còn khóc nữa ta sẽ để Trần Thiên Ngữ mang người đi đó!” Tiểu cô nương lập tức nín thít.

..... Ta đột nhiên hiểu ra.....

Tất cả tất cả những việc này, đều do một tay mẫu thân vĩ đại của ta gây ra.

Không thể oán trời cũng chẳng thể oán đất, ai bảo mặt ta giống mặt mẫu thân y như đúc chứ..... Hơn nữa quan sát tình huống trước mắt, xem ra mẫu thân vĩ đại của ta đã để lại nỗi ám ảnh khó phai trong tâm thức của những người sống trong cái thôn nhỏ này rồi.....

Ba chữ Trần Thiên Ngữ, có thể làm trẻ con khóc lóc nỉ non.

Mẫu thân à, người quả thật chỉ có thể dùng hai chữ “hung hãn” để hình dung nha

Nữ nhixin một lần nữa cúi lạy người.

“.....”

Tề Ngôn há hốc miệng, nhưng lại không nói được cái gì.

Ta đồng tình nhìn hắn.

Đứa nhỏ đáng thương, bị hù dọa chắc lắm quá rồi.

“Ta ra ngoài thị trấn chờ người, người mua xong mấy thứ đồ này nọ thì ra chỗ ta.”

Không đợi Tề Ngôn trả lời, ta đã mang theo Tiểu Bạch và A Hoàng đi ra khỏi thôn trấn.

Con người hung hãn, không cần nói rõ lý do.

Đúng.

Ngồi trên tảng đá dưới gốc đại thụ, ta nhàm chán đứng đưa hai chân.

Tề Ngôn sao mãi mà vẫn chưa thấy quay lại, không phải đã lạc đường rồi chứ.

Buồn bực, ta ngồi nghịch ngón tay.

Tề Ngôn nói là sự phụ hắn bảo hắn đến tìm mẫu thân, như vậy chắc hắn sự phụ hắn biết mẫu thân ta.

Thế thì..... Liệu sự phụ hắn có thể là ngũ phụ thân của ta hay không?

Cũng có thể.

Nếu vậy thì có chết ta cũng phải kéo hắn về núi ở với ta. Ngũ phụ thân.....không biết mặt mũi hắn trông như thế nào?

Nghĩ đến nát óc cũng nghĩ không ra, ta quyết định không tiếp tục nghĩ nữa.

Cứ tiếp tục nghĩ như vậy thì được cái gì chứ? Hi vọng là Ngũ phụ thân không ngốc nghếch như cái tên Tề Ngôn kia.

Cho đến khi ta chán đến chết, một bàn tay mới đập nhẹ vào vai ta.....

“Sao tới bây giờ mới quay lại?.....”

Ta tự động cất giọng, mở to hai mắt nhìn nam nhân lạ mặt xuất hiện phía sau ta như nhìn thấy quỷ.

“.....”

Hắn im lặng.

“.....”

Ta cũng hoàn toàn im lặng.

“..... Thực xin lỗi cô nương, ta nhận nhầm người.” Hắn đầu hàng trước.

“Ồ, vậy tạm biệt.”

Ta không chút sợ hãi tiếp tục vùi đầu vào nghịch ngón tay giết thời gian chờ Tề Ngôn trở về.

Hắn lại kinh ngạc đứng bên cạnh ta nháy nháy mắt nhìn ta nghịch ngón tay.

Thật là một nam nhân nhầm chán

So với ta còn vô vị hơn

Vô phương cứu chữa.

“Tiểu Nặc.”

Tề Ngôn thở hồng hộc chạy tới, trong tay còn cầm một đồng đồ.

Đặt toàn bộ đồ xuống mặt đất, Tề Ngôn vừa lau mồ hôi vừa ngượng ngùng nói với ta: “Không có cà rốt, người ta bán hết rồi.”

Hắn ta thật sự là người sống dưới chân núi sao, con thỏ đâu phải chỉ có ăn mỗi cà rốt.

Ta trợn tròn mắt nhìn, cũng không thèm nói với hắn.

Tề Ngôn à Tề Ngôn, trong đầu ngươi thực ra chỉ chứa toàn gỗ thôi à...

Trong lúc ta cùng Tề Ngôn phân loại đồ vừa mua về, cái tên nam nhân nhầm chán kia vẫn không thay đổi cái tư thế nhầm chán của hắn rồi dùng ánh mắt nhầm chán nhìn ta cùng Tề Ngôn.

Khi thấy ta làm xong việc, nam nhân nhầm chán mới cất tiếng.

Hắn nói: “Người có quan hệ gì với Thiên Ngữ... Thiên Ngữ tỷ?”

Hả? Lại thêm một phụ thân nữa xuất hiện sao?

Ta híp mắt quan sát hắn.

Cuối cùng, thấy hắn không có vẻ gì là đã từng gặp mặt, ta mới quyết định buông tha không liếc mắt nhìn hắn nữa, nhưng còn về tuổi của hắn..... ta chủ động tấn công: “Người bao nhiêu tuổi?”

“Năm nay hai mươi tư.”

Hắn phản ứng nhanh chóng khiến ta rất hài lòng. So với ta hắn lớn hơn mười hai tuổi, nên có thể loại bỏ khả năng hắn là phụ thân của ta.

“Trần Thiên Ngữ là bạn thân của cháu dâu biểu đệ của cô cô của muội muội bà ngoại ta.” Ta nói một tràng dài rồi ôm lấy Tiểu Bạch: “Tề Ngôn, chúng ta đi.”

Bỏ lại nam nhân kia đứng sững sờ tại chỗ.

Rối rắm đi rối rắm đi ~! Nam nhân ~!

Đi được hai bước, Tề Ngôn ấp úng như muốn nói cái gì đó.

“Tề Ngôn, người có chuyện gì thì nói thẳng đi.”

Sự nhần nạy ít ỏi của ta đã làm cho hấn mở miệng.

“... Nhưng mà...” Tề Ngôn còn đắn đo có nên nói hay không, cuối cùng dưới con mắt xem thường của ta cũng đem lời trong miệng thốt ra: “...Vừa lúc này nàng nói...Vậy ra nàng ngang hàng với Trần phu nhân à...”

Ta im lặng.

Tề Ngôn người thử nói xem, người muốn ta giải thích thế nào người mới chịu hiểu? Chuyện như vậy mà người cũng nghĩ không thông...

Chúng ta mới đi chưa bao xa, nam nhân nhàn chán kêu lên một tiếng “Cô nương dừng bước” rồi bay qua gần ta cùng Tề Ngôn lại.

Hấn muốn làm gì?

Ta ngẩng đầu nhìn tên nam nhân cao hơn ta hai cái đầu và cao hơn Tề Ngôn một cái đầu này.

“Chính là...” Hấn từ trong ngực lấy ra một món đồ nhét vào trong tay ta, “Sau này nếu như cô nương có việc, hãy cầm lệnh bài này đến bất kỳ một phân đà nào của Thiên Lô giáo đưa cho họ, bọn họ sẽ không từ chối mà sẽ dốc toàn bộ sức lực và của cải giúp đỡ cô nương ...”

Mắt ta sáng lên.

Có thứ tốt như vậy sao?

Vội vàng cầm lấy.

Bởi vì sợ hấn đổi ý, ta giả bộ gượng gạo khi nhận quà nhìn về phía hấn cho có lệ, sau đó nhanh như chớp kéo theo Tề Ngôn chạy thật xa.

Khi chạy ta còn không quên ngoái đầu nhìn lại xem thử tên nam nhân kia có chạy theo hay không, nhưng lại thấy hấn thất vọng ngơ ngác nhìn ta rời đi.

Nam nhân, chắc chắn, nam nhân.

Ta chạy đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng của hấn mới dám dừng lại.

Ngắm nghía Hắc mộc bài nam nhân kia kín đáo đưa cho ta, đột nhiên ta cảm thấy tương lai của mẫu thân thật làm cho người ta thấy lo lắng.

Phong lưu khắp chốn, để đến nỗi đi đâu cũng bị đòi nợ.

Lại nhớ tới bộ dạng nhàn chán của nam nhân khi này, ta tiếp tục im lặng.

Đã vậy hấn lại còn là một nam nhân khá đẹp trai. Thật là khủng khiếp.

... ..

Mẫu thân a mẫu thân, người quả thực chính là một nữ nhân số đào hoa bám đầy mình mà lại cứ thích chạy loạn a.

Rốt cuộc những nam nhân kia thích người ở điểm nào chứ... Hung dữ, ngang ngược, tham ăn, lười biếng, bắt nạt kẻ yếu, ức hiếp dân lành...

Nam nhân quả nhiên là một loại sinh vật đáng giá để ta dành ra cả đời đi nghiên cứu.

Chắc chắn vậy!.

Đi vào một trấn nhỏ chưa từng bị mẫu thân ta làm khổ, ta hơi hơi hiểu một chút giá cả thị trường mà mẫu thân hay nhắc tới là cái gì.

“Cái này giá bao nhiêu?”

Ta cầm một cây lược bằng gỗ đào hỏi người bán hàng rong.

“Không không không mất tiền...” Người bán hàng rong mặt đỏ lên nhìn về phía ta xua xua tay, “Cô nương thích cái gì thì cứ lấy tự nhiên.”

“... ..”

Sau một hồi yên lặng suy nghĩ, ta bỏ xuống vài đồng tiền, rời khỏi.

Đây là nhà thứ mấy rồi?

Ta vừa nghĩ vừa đem lược bỏ vào túi.

Sao mọi người thấy ta ai cũng có vẻ như đang lên cơn suyễn vậy chứ?

Ta có thể tự nhiên lấy bất cứ thứ gì?

Khó hiểu, ta tiện tay cầm lấy chiếc gương của tiệm bán gương bên cạnh lên, nhìn thử vào bên trong.

Mắt này, miệng này, bộ dạng ta cũng đâu đến nỗi.

Hay là thẩm mỹ của người dưới núi khác với ta?

... ..

“Tề Ngôn, trông ta rất khó coi sao?”

Ta quay đầu hỏi Tề Ngôn đi phía sau.

Tề Ngôn giật mình, nhìn kỹ hai mắt ta, mặt ửng đỏ.

“Không không...không có a...” Hắn xấu hổ cúi đầu, “Trông Tiểu Nặc nàng rất dễ nhìn ...”

“... ..”

“Không không không... Tiểu Nặc nàng là vô cùng vô cùng dễ nhìn...”

Thật sao?

Ta ngờ vực nhìn Tề Ngôn.

Người không phải là bị người nào đó áp bức nên mới nói dối đó chứ?

... ..

Nhưng sau cùng ta vẫn quyết định tin tưởng Tề Ngôn.

Như vậy sở dĩ toàn bộ mọi người không khống chế được tâm tình là do ta rất dễ nhìn sao?

... ..

Tạm thời hãy cứ để ta yêu bản thân một phen.

Nếu nói như vậy, ta đã có thể từng chút từng chút một cảm nhận được sự ái mộ tràn ngập mọi nơi dành cho mẫu thân ta rồi.

Hồng nhan họa thủy. Nói vậy đúng không nhỉ?

Ta để A Hoàng lại, ôm Tiểu Bạch tiếp tục đi dạo phố, thoải mái tiếp nhận những cái nhìn kinh hãi, ngưỡng mộ hoặc ghen tị đến từ chung quanh.

“Tề Ngôn, người xem Tiểu Bạch đội cái mũ nồi này được không?”

Ta cầm chiếc mũ nồi trên một tiệm hàng nhỏ, ướm thử vào đầu Tiểu Bạch rồi lên tiếng hỏi Tề Ngôn phía sau.

Đợi thật lâu không thấy Tề Ngôn trả lời, ta tức giận.

“Tề Ngôn!”

Nhưng khi ngoảnh đầu lại ta lại không thấy bóng dáng Tề Ngôn đâu.

Ta khấn nguyện.

Không thấy Tề Ngôn!

Làm sao bây giờ!?

Làm sao bây giờ!?

Toàn bộ tiền của ta hẵn đều cầm hết!

Một cô gái yếu đuối không có tiền, không có sức như ta sống thế nào được đây!?

... Tề Ngôn người muốn bỏ trốn thì cũng phải báo với ta một tiếng trước rồi để lại cho ta ít tiền mà phòng thân chứ...

Cái tên xấu xa nhà người! Hừ!

## 5. Chương 5: Da Mặt Và Vàng

EDIT BY: THƯỢNG QUAN BÍCH LẠC

Đừng lo đừng lo.

Ta tự an ủi.

Tuy rằng ta không có tiền, nhưng là ta tốt xấu gì cũng còn có khuôn mặt.

Khuôn mặt này còn sử dụng tốt hơn ngân phiếu, trả tiền mua hàng vừa tiết kiệm thời gian vừa tiết kiệm nhân lực. Ngân phiếu còn phải trả lại tiền lẻ.

Nghĩ đến ta lại đỏ mặt.

Có phải ta tưởng tượng quá mức lạc quan rồi không?

Vẫn là thử một lần đi.

“Thúc thúc ~~”

Chớp chớp mắt, ta nhìn về phía hàng bán bánh bao, ngọt ngào gọi người bán hàng một tiếng.

Người bán hàng rong bắt đầu hô hấp khó khăn.

“Tiểu..... Tiểu cô nương, có chuyện gì vậy?”

“Bánh bao này bán thế nào?”

Ta bĩu môi, cố gắng dùng hai mắt của mình thật điều luyện.

Trong sách nói Tây Thi nhìn mặt thế nào, Bao Tự nhíu mi ra sao, ta đột nhiên trong lúc nhất thời nghĩ không ra. Hiện tại chỉ có thể cố gắng phát huy bằng cảm giác, điều chỉnh vẻ mặt.

“Phốc ——”

Người bán hàng rong phản ứng mãnh liệt vượt quá sức tưởng tượng. May mắn ta thân thủ linh mẫn tránh đi đúng lúc.

Nhìn vết máu mũi phụt xa ba thước, ta trầm mặc.

Trần Nặc a Trần Nặc, lấy mặt đối vật là một ý tưởng không tồi, nhưng là nguy hiểm rất lớn a.

Vô tình khiến máu tươi phun ra giữa đường.....

Về sau còn phải luyện tập vẻ mặt nhiều hơn trước gương rồi mới ra mua đồ vật này nọ.

Bằng không chẳng phải là hại người rất nặng sao?

Bởi vì người bán hàng rong chảy máu, biểu hiện này khiến tiểu quán nhất thời náo nhiệt hẳn lên, giễu cợt giễu cợt cầm máu cầm máu. Thân là đầu sỏ gây nên, ta lặng yên không một tiếng động rời đi nhưng lại không có người phát hiện.

Chẳng lẽ ta vừa bày sai về mặt?

Ta vừa đi vừa đặt tay lên ngực tự hỏi.

Chẳng lẽ ta đã vô tình..... Đem Đậu Nga hóa thành Đất kĩ?

.....

Mẫu thân a mẫu thân, Nặc nhi hiện tại rất hối hận. Nặc nhi lúc trước hẳn nên đã ngoan ngoãn nghe lời người nói, phải học hát hí khúc thật giỏi.....

“Thật là một con chó nhỏ đáng yêu!”

Ta đang tự hỏi không biết nên sử dụng thể mạnh của bản thân ra sao cho hợp lí, một nam nhân y phục cẩm hoa bất ngờ ôm lấy A Hoàng không kịp đề phòng. A Hoàng sống chết giây dựa cũng tránh không thoát ma trảo của hắn, chỉ có thể ô ô kêu nhìn ta cầu cứu.

Ta không chút hờn giận, hí mắt nhìn nam nhân đang vừa kéo vừa ôm vừa giở trò với A Hoàng.

Ách, kỳ thật hắn không tính là nam nhân, so với ta không khác biệt lắm. Hắn nên gọi là..... Thiếu niên? Nam hài? Hay là..... Nhi đồng?

Trong lúc ta đang cân nhắc nên định nghĩa hắn là gì, hắn đột nhiên nói với ta.

Hắn nói: “Này! Đây là chó của ngươi phải không? Thiếu gia ta muốn mua!”

Nói xong ném một thỏi vàng qua. Ta nghiêng người tránh, mặc cho cái thỏi vàng óng kia rơi trên mặt đất, phải phui bụi dính trên quần áo.

“Không đủ?” Hắn buồn bực bĩu môi lắm lắm, đem cái túi bên hông xuống thả xuống, ánh vàng rực rỡ vàng nhanh như chớp lăn lông lốc trên đất: “Cầm hết đi! Thiếu gia ta hôm nay không có tâm tình mặc cả với người!” Nói xong ôm A Hoàng đứng lên xoay người bước đi.

Đừng tức giận, đừng tức giận.

Ta hít sâu.

Mẫu thân nói tức giận sẽ khiến nữ nhân nhanh già. Ta không giận ta không giận.

Tuy nghĩ vậy, chân ta vẫn không nhịn được chọn một thỏi vàng dùng sức đá về phía tên kia.....

“Ai u!” Hắn kêu thảm thiết một tiếng, buông A Hoàng ra, tay che cái ót, A Hoàng thừa cơ nhảy xuống chạy vội đến bên ta.

“Là ai ám toán thiếu gia ta!” Hắn la hét nhìn xung quanh, phát hiện trong ngõ nhỏ này chỉ có hai người ta và hắn.

“Là..... Người?” Cuối cùng hắn không thể không đem ánh mắt tập trung trên Tiểu Hoàng chuyển lên ta, “Người dám ám toán thiếu gia ta! Người có biết ta là ai không?”

Ta liếc hắn xem thường. Loại người vô lại ăn chơi trác táng, ta lười nói chuyện với người.

Tay trái A Hoàng tay phải Tiểu Bạch ta bước ra cửa ngõ.

Không biết phải dùng mặt mình thế nào, ta phải tìm Tề Ngôn mới được.

Hơn nửa ngày trời..... Đói chết ta.....

“Này! Này!”

Tiểu thiếu gia phía sau ta dậm chân một cái, bùm bùm tới, vươn tay tóm lấy ta.

Sớm có đề phòng, ta nháy mắt, tay hấn đã ở trong miệng A Hoàng. Mà mới vừa rồi bị khi dễ, A Hoàng đã rất có thành kiến với người này..... Cắn một cái không chút thương tiếc.....

“Ai nha!” Hấn ôm bàn tay nhẩy ra, “Đau chết thiếu gia ta, đau chết thiếu gia ta!”

Ta cảm thấy không biết nên nói gì.

Nam nhân có phải đều như vậy, không ngốc không ngớ ngẩn thì cũng kêu gào lắm. Không phải chỉ là bị A Hoàng cắn một cái sao.....

Bất quá bị A Hoàng cắn một cái hấn là khá nghiêm trọng đi..... Nhớ lần trước Tề Ngôn bị cắn một cái mẫu thân bắt hấn uống rất nhiều loại hỗn hợp xanh xanh gì đó.....

“Con chó chết tiệt! Thiếu gia ta chém chết ngươi!”

Một khắc trước còn kêu đau, ngay sau đó hấn liền hóa thành ác sát đem ma chướng hướng tới A Hoàng.

Lạt thủ tời hoa!

Lòng ta thăm rùng mình, không kịp nghĩ nhiều buông A Hoàng nhào tới ôm chặt hấn, híp mắt cười —

“Tiểu ca ca ~”

Trong nháy mắt hấn thất thần, ta rút đao đâm hấn ngã xuống đất.

Thấy kẻ kia ngã chổng vó trên mặt đất, ta cười lạnh một tiếng.

Lắm bằm, đấu với ta, cũng không nhìn xem mẫu thân ngươi có khả năng gì. Đi rồi hai bước, ta do dự dừng lại, quay đầu lại nhìn.

.....

Chần chờ trong chốc lát, ta lại quay lại.

Không phải ta lo lắng không phải ta lo lắng.....

Ta thôi miên mình, nhặt lên vàng trên đất.

Ta không phải lo lắng không gặp được Tề Ngôn, ta không phải lo lắng không có cơm ăn..... Chính là bây giờ còn không đi ăn cơm, đồ ăn ngon ở tửu lâu sẽ bị ăn hết sạch.....

Phải, chính là như vậy.

Ta cất vàng vào túi, suy nghĩ suy nghĩ, phân lượng cũng không ít.

Nghĩ đến lập tức là có thể ăn được món ngon, tâm tình ta lập tức tốt lên, háo hức ra khỏi con ngõ.

Ta đến đây ~ canh ngân nhĩ ~! Ta đến đây ~ thủy tinh tôm giáo ~! Ta đến đây ~ ba tiên nương áp bàn ~!

Tửu lâu a ta đến đây ta đến đây ha ha ha ha!

Cơm rượu xong xuôi, ta không thể không động não nghĩ cách giải quyết chuyện của ta.

Không có Tề Ngôn ta sao có thể tìm được năm phụ thân của ta?

Nhưng thôn trấn này thật lớn a..... Chờ hấn tìm được ta phỏng chừng A Hoàng cùng Tiểu Bạch đều con cháu thành đàn.

Cho nên ta đành đi tìm hấn.

Chính là phải tìm ở đâu?

Ta trầm tư suy nghĩ.

Đúng rồi! Một đạo linh quang ở trong đầu hiện lên. Lệnh bài kia!

Ta đem lệnh bài nam nhân từ trên trời rơi xuống kia cho ta lấy ra.

Mảnh gỗ đen thui giờ phút này trong mắt ta có vẻ vô cùng thân thiết đáng yêu.

Ngắm nghía lệnh bài một hồi, ta lại ý thức được một vấn đề —

Ta lại không biết Lôi giáo đó ở đâu, có lệnh bài thì được ích lợi gì a.....

Nghĩ đến mẫu thân dạy bảo “Vô luận dù nhiều ít nam nhân trước mặt người đều phải bình tĩnh”, ta không giỏi suy nghĩ lo lắng, chính là bình tĩnh phân tích tình thế trước mắt.

Có một câu nói như thế nào tới? Núi, nhưng trong quá khứ của ta?

Như vậy chúng ta có thể khiến núi tự tới tìm mình được không?

Ân. Ta gật gật đầu.

Bị kích động chạy ra sau tửu lâu tìm lão bản nương mượn cái gậy trúc phơi quần áo, thu thập mọi thứ thật tốt, ta nghênh ngang ra đường.

Hoàn hảo, người Thiên Lôi giáo thật thông minh.

Ta vui mừng nhìn ba nam nhân đứng cung kính trước mắt.

Ta buộc lệnh bài lên cây gậy trúc dạo quanh mới hai vòng thiên lôi giáo đã có phản ứng. Không tồi không tồi.

“Hữu hộ pháp Thiên lôi giáo mời tiểu thư tới phủ.”

Nam nhân dẫn đầu khom người chào ta.

Núi lại đây.

Ta mỉm cười, cao giọng nói

“Đi.”

## 6. Chương 6: Họ Tư Không Và Trần Nặc

“Cảnh công tử, chúng ta đã đưa vị cô nương đó đến.”

Nam nhân đi đầu cúi người cung kính cúi chào, mang theo hai người hầu kia lui ra khỏi cửa.

Thực chất, Cảnh công tử trong miệng bọn họ vẫn đang đưa lưng về phía ta, nhìn lên bức tranh trên tường

Trên bức tranh, một cái cây xanh nổi bật trong nền tuyết trắng mênh mông, mờ mịt không biên giới. Thật đáng tiếc ta lại không thể nhận ra đó là loại cây gì...

Điều này không thể trách ta được, mẫu thân thật sự không thể đem toàn bộ các loại cây trong thiên hạ lên đỉnh núi này đúng không? Mẹ con ta đương nhiên cũng không phải loài khi

Bức tranh này xem ra cũng rất khá, so với bức tranh ta vẽ tốt hơn nhiều. Mỗi lần ta vẽ tranh về Tiểu Bạch mẫu thân đều cho rằng thứ ta vẽ là cửa sông..... Về sau ta lại cẩn rằng quyết định đi vẽ cái cửa sông kia..... Mẫu thân lại cho rằng bức tranh ta đang vẽ chính là Tiểu Bạch.....

Quá thất bại.

Ngay lúc ta đang miên man suy nghĩ, một giọng nam vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của ta: “Người và Trần quan hệ như thế nào?”

Trần cái gì?

Ta nhú mày ở trong đầu tìm kiếm danh từ này

Thật lâu sau vẫn không thấy ta trả lời, nam nhân phẩy tay nhẹ nhàng xoay người lại.....

“.....”

Hắn vẽ mặt kinh ngạc nhìn ta.

“.....”

Về mặt ta cũng tràn ngập kinh ngạc nhìn hắn.

Thế giới này thật nhỏ, ta và nam nhân cho ta lệnh bài, thế mà lại gặp mặt..... Hơn nữa, cả hai lần đều chưa nói quá hai câu đã trực tiếp trao đổi ánh mắt nhìn nhau....

Những mà, lúc biết được có kẻ cầm lệnh bài kia ở trên đường nghênh ngang lác lư hắn cũng không nghĩ kẻ đó là ta sao?

Ta cảm thấy nghi hoặc.

Yên lặng một lúc lâu, hắn mới mở miệng lần thứ hai hỏi: “Người và Trần Thiên Ngữ có quan hệ thế nào?”

Lần trước không phải hắn đã hỏi ta vấn đề này sao?

Ta dùng ánh mắt khó hiểu nhìn nam nhân đang đứng trước mặt này.

Chẳng lẽ đây là minh chứng cho câu nói: “thiên hữu bất trắc phong vân; nhân hữu đán tịch họa phúc (Trời có lúc gió mây bất trắc, người có lúc họa phúc sớm chiều.)”. Sau lần gặp đó y đã không cẩn thận bị đập đầu vào ván cửa đến mất trí nhớ?

Ta bắt đầu thấy đồng cảm một chút với hắn.

Còn trẻ như vậy mà đã biến thành ông lão đãng trí, thật tiếc cho cái vẻ ngoài đẹp như vậy.

“Trần thiên ngữ chính là mẫu thân của ta.”

Chúng ta không thể lừa gạt người già đãng trí đúng không? Cho nên bây giờ ta lựa chọn đem đáp án chính xác nói cho hắn biết.

“Thật?”

Một tiếng này người khác nghe thật bình thường, nhưng không hiểu sao ta lại nghe ra ý tứ bên trong giống như sóng ngầm đang âm ỉ chuyển động.

Hay là..... Chẳng lẽ như mẫu thân thường nói ——

Sát khí?!

Cảm thấy kinh ngạc, ta đặt tay vào trong túi đeo bên eo.

Nếu hắn có ý muốn gây bất lợi cho ta, ta liền dùng thuốc ném vào hắn rồi lui lại!

“Ha hã..... Tiểu Thiên Ngữ người không cần đề phòng ta.....”

Ta nhìn chằm chằm kẻ trước mặt, tay đặt ở thắt lưng thủ thế, hắn ngược lại nhẹ nhàng nở nụ cười, trong mắt ánh lên tia nhìn ma mị.

“Nếu ta xuống tay với người..... cho dù người có ném bao nhiêu cục loạn và tủy điệp trong tay cũng vô ích thôi.....”

Ta lại kinh ngạc lần nữa!

Sao hắn lại biết được trong túi của ta là cục loạn và tủy điệp hôm trước ta mới chế ra nhằm khiến cho kẻ hít phải lập tức chóng mặt.

Ý thức được đối phương là người không dễ, dùng sức không được ta xem ra chỉ có thể dùng trí.

Được.

Ta ngẫm suy tính trong lòng.

Trong chớp mắt, trong đầu ta liền hiện lên không biết bao nhiêu là kế sách.

Quyết định phải giải quyết dứt khoát.

Cứ như vậy!

Khuôn mặt trong chốc lát thay đổi sắc mặt, ta híp mắt cười tựa như mặt trăng nhỏ nhảy lên phía trước hai bước, ngược nhìn hắn.

“Thúc thúc ~”

Thanh âm mềm mọng đến mức toàn bộ da gà trên người ta đều nổi lên hết.

Hắn đối với nhan sắc của ta cũng không một chút để ý, nhưng vẫn dùng nụ cười cùng đôi phượng mắt nhìn xuống ta.

“Chuyện gì vậy Tiểu Thiên Ngừ ~?”

Không thấy được phản ứng như trong dự tính, ta có chút luống cuống nhưng vẫn không đổi sắc mặt tiếp tục diễn tuồng.

Thật đáng ghét, không được gọi là Tiểu Thiên Ngừ nữa. Người ta có tên là Trần Nặc.

“~ tiểu muội muội có chuyện gì cứ nói với ca ca đi ~”

Lúc này ta thực bị thương phát hiện hắn nói chuyện so với ta còn ngọt ngào dụ dỗ hơn mấy phần.....

Khiến cho ta da gà nổi lên tới đỉnh đầu.....

Thất bại lần thứ hai

Cho dù thanh âm đã nhỏ đi mấy phần, nhưng ta vẫn còn tiếp tục kiên trì đóng giả thuần khiết trong sáng.

“Thúc thúc người lại đây, lại đây”

Ta cười khẽ vẫy vẫy tay về phía hắn, hắn rất phối hợp nhẹ nhàng đi đến.

“Cái lỗ tai, cái lỗ tai...”

Ta lại vẫy tay, hắn lần nữa rất phối hợp mà xoay người.

“Đến gần đây này”

Ta ghé vào lỗ tai hắn thần thần bí bí lên tiếng, để nghe được rõ ràng hắn đưa đầu sát lại gần ta.

Chính là bây giờ.

Ta nắm đúng thời gian một ngón tay nhanh chóng đâm vào huyệt thái dương của hắn.

Tốt lắm! đâm trúng!

“ ... ”

“ ... ... ”

Ta trợn to mắt nhìn hắn.

Thật quỷ dị! Mẫu thân rõ ràng nói huyệt Thái Dương là tử huyệt, đánh trúng không chết cũng bị thương, vì sao hắn vẫn hoàn hảo (khỏe mạnh)?

“Người đúng là tiểu quỷ”

Hắn cười điểm một cái vào đầu của ta.

“Cũng chỉ có Trần Thiên Ngừ mới có thể sinh ra bảo bối như ngươi”

Hắn tự nhiên dắt tay của ta, kéo đi hai bước rồi ấn ta ngồi xuống ghế.

“Vì sao lại phòng bị ta như vậy, ta không phải là hổ cũng sẽ không ăn thịt ngươi”

Ngươi là hổ, đáng tiếc ta không phải Võ Tòng.

Giờ phút này ta mới ý thức được một chân lý\_\_\_\_\_

Nắm đấm mạnh mới là đạo lý.

Mẫu thân, Nặc nhi có lẽ nên cùng người học tốt kiếm pháp không nên chỉ học về thảo dược, Nặc nhi biết sai rồi...

“ ... ”

Hiểu được tình thế thay đổi đột ngột ta cam chịu thỏa hiệp không hề vùng vẫy mà chỉ im lặng.

“Tại sao không nói chuyện?” Hắc rót chén nước đưa cho ta, “Không phải vừa nãy nói líu ríu rất vui sao?”

“Mẫu thân nói nam nhân không đáng tin cậy.”

Ta mang trọng điểm giáo dục của mẫu thân dạy ta nhiều năm nói ra: “Cho nên ta không muốn nói chuyện cùng người”

“Ah?” Hắc đặt chén trà ta không nhận trên cái ghế cạnh bàn trà: “Mẹ ngươi thật sự nói như vậy?”

Những lời này hỏi thật ngu ngốc.

Ta liếc mắt, lười xem phản ứng của hắc

“Muốn chém muốn giết tùy ngươi, tài nghệ không bằng người Trần Nặc ta cam chịu”

“Ha Ha”

Hắc cười, cười rất đẹp, đẹp đến mức ta tính toán cần học biểu cảm của hắc để về sau còn mua đồ.

Nhưng hình như có điểm ta phán đoán sai lầm ở đâu đó

Ta đột nhiên tỉnh ngộ.

“Ngươi không phải người ngày đó cho ta lệnh bài này”

Hắc cầm chén trà trong tay chơi đùa: “Tiểu Nặc Nặc ngươi bây giờ mới phát hiện ra sao?”

Ta im lặng.

Nhưng vì sao hai người lớn lên lại giống nhau như vậy?

“Chẳng lẽ mẹ ngươi không nói với ngươi trên thế giới có chuyện gọi là con song sinh sao?”

Hắc dường như biết rõ tâm tư của ta.

Ta lắc đầu.

“Khó trách...” đầu hắc lại gật, “Lần trước người ngươi nhìn thấy là ca ca ta Tư Không Tuấn. Mà...” Hắc nhìn đôi mắt sáng rực rỡ của ta nói: “Ta tên Tư Không Cảnh”

Thời điểm nghe được ba chữ “Tư Không Cảnh” ta cảm thấy trái tim ta đột nhiên đập chậm một nhịp.

“Chúng ta là cố nhân của mẹ ngươi...” Nụ cười của hắc làm cho ta cảm thấy mặt mình phát sốt, “Cho nên tiểu Nặc Nặc ngươi không cần phòng bị chúng ta...”

... ..

Mẫu thân, Nặc nhi đạo hạnh không đủ, Nụ cười của nam nhân này đã thành công đánh bại phòng tuyến trong lòng con. Nặc nhi xin lỗi người đã tha thiết dạy bảo. Ô ô ô

Nếu ngộ nhờ ta làm sao thì chắc chắn mẫu thân cùng bốn vị phụ thân sẽ báo thù cho ta nên ta lựa chọn tin tưởng nam nhân tên Tư Không Cảnh này, muốn hắc giúp ta tìm kiếm Tề Ngôn.

Tư Không Cảnh đáp ứng rất sảng khoái.

Sảng khoái đến mức ta không thể không hoài nghi có phải hắc đang dụng tâm hiểm ác.

Aizz...đây không phải là cái gọi là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử chứ...Ta cũng đâu có muốn như vậy, ai bảo hắc là nam nhân đây...

Tư Không Cảnh ơi Tư Không Cảnh nếu người là nữ nhân thì thật là tốt

Tư Không Cảnh an bài tốt mọi chuyện, thì chúng ta lại bắt đầu rối rắm về vấn đề xưng hô.

“Ta nhìn qua nhiều lắm mới hai mươi tuổi, người gọi ta là ca ca cũng không quá đâu.”

“Cảnh thúc thúc ~~”

“Hơn nữa người gọi ca ca là ngang hàng cùng ta, người bình thường trên giang hồ đều không dám hy vọng xa vời có được vinh quang như vậy”

“Cảnh thúc thúc

”

“Còn có... ..”

Ta không quan tâm hắn nói gì, mười phần kiên định coi hắn là trưởng bối để mà xưng hô. Từng tiếng từng tiếng gọi “Cảnh thúc thúc” khiến hắn tức đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Người thử lại gọi ‘Cảnh thúc thúc’ nữa xem!”

Hắn nổi giận, trợn lớn mắt nhìn ta.

“Cảnh~ thúc ~ thúc ~”

Ta khiêu khích cố ý kéo dài giọng lặp lại câu nói một lần nữa.

“Trần Nặc! Tốt nhất người đừng có thách thức ta!”

Hắn hung dữ ở trên mặt ta bóp mấy cái, bàn tay thô ráp khiến da mặt ta bắt đầu thấy đau rồi.

Mẫu thân số 2?

Ta vì quá hoảng hốt mà quên cả phản kháng lại.

Khụ khụ, tuy rằng phản kháng cũng chỉ phí công nhưng tốt xấu gì đó cũng là biểu hiện của việc chúng ta không khuất phục trước thế lực ác độc đấy.

Cho nên, ta không phản kháng thật là chuyện rất đáng xấu hổ.....

Khi ta hiểu ra được hậu quả của việc chọc giận họ Tư Không kia nghiêm trọng cỡ nào..... Thì sắc trời cũng đã muộn lắm rồi.....

Đến khi chạng vạng, Tề Ngôn mới tìm thấy ta. Hắn chạy vào cửa thì bắt gặp ta bộ dạng đáng thương không chịu nổi.

“Tiểu Nặc!” Tề Ngôn đã chạy tới.

“Tề Ngôn.....” Ta lã chã – chực khóc.

“Nàng.....” Tề Ngôn đỡ lấy mặt ta cẩn thận ngắm nghía, “..... Mặt của nàng sao lại bị biến thành như thế này.....”

Ta liếc mắt nhìn Tư Không Cảnh, tiến hành lên án không tiếng động.

Tư Không Cảnh – tên nam nhân đáng ghét này! Người đem mặt của ta biến thành như vậy rồi sau này bảo ta làm sao có thể ra đường mua các thứ này nọ nữa!

“.....”

Tề Ngôn không nói gì, ánh mắt nhìn về phía Tư Không Cảnh.

Tư Không Cảnh thờ ơ nhún nhún vai: “Bảo nó gọi ta một tiếng ‘Cảnh ca ca’ ta sẽ đưa thuốc tiêu sưng.”

“.....”

Tề Ngôn tiếp tục không nói gì.

Ta vốn đang trông cậy vào Tề Ngôn, nhưng bắt đầu dần dần tuyệt vọng rồi.....

Gọi, hay là không gọi?

Nội tâm của ta bắt đầu giao chiến.

Mà đúng lúc ta đang khó xử đến phát điên thì nam nhân hôm nay dẫn ta vào Thiên Lô giáo vội vã bước vào phòng, ở bên tai Tư Không Cảnh thấp giọng không rõ bẩm báo chuyện gì.

“Hửm?” Tư Không Cảnh vẽ mặt trầm ngâm, “Dẫn hần vào.”

Nam nhân kia ngẩng ra, lại thì thầm vài câu.

“Đừng lo.....” Tư Không Cảnh ném cho ta một ánh nhìn đầy quyến rũ đến giết người, “Tiểu Nặc Nặc là người một nhà.”

Mị nhân của Tư Không Cảnh đối ta một chút sức sát thương cũng không có, ngược lại Tề Ngôn ở bên cạnh bị mị nhân làm cho hô hấp hỗn loạn.

Khi ta đang lo lắng muốn bàn luận thêm với Tề Ngôn về việc cần nâng cao khả năng miễn dịch của hần thì nam nhân kia lại công một nam nhân khác vào phòng.

“Cảnh công tử, ” Hần đem nam nhân như xác chết trên vai ném lên trên mặt đất, “Đây là tiểu thiếu gia của Giang gia.”

Ta tò mò bước lên nhìn xem mặt mũi của tên Giang thiếu gia kia. Giật bắn cả mình.

Đây không phải là cái tên ăn chơi trác táng cậy có vàng mà ăn hiếp người dân nghèo từng rắp tâm muốn bắt A Hoàng đi sao! Hần vốn không có lệnh bài, sao lại cũng bị lôi đến Thiên Lô giáo vậy?

## 7. Chương 7: Lý Bá Và Tiểu Thiếu Gia

“Tiểu Nặc Nặc người quen Giang tiểu thiếu gia sao?”

Ta đang kinh ngạc đến há hốc miệng nghe thấy câu hỏi của Tư Không Cảnh vội vàng khấp miệng lại, cố gắng làm cho mặt mình không chút thay đổi.

Ánh mắt của Tư Không Cảnh bí hiểm, có thâm ý khác nhìn ta.

Ta dùng ánh mắt vô tội mà nhìn Tư Không Cảnh.

Sau đó mắt Giang tiểu thiếu gia mở ra.

Tề Ngôn bên cạnh thấy xác chết của Giang tiểu thiếu gia bật dậy sợ tới mức nắm chặt tay áo của ta phát run. Ta không vui liếc xéo Tư Không Cảnh một cái.

Muốn giải huyệt thì quanh mình chính đại mà giải thôi, việc gì phải lấy viên đạn giấu trong tay áo bắn ra hay là hần muốn Giang tiểu thiếu gia làm xác chết vùng dậy dọa ta sao?

Người cũng không nhìn xem nhãn lực của Trần Nặc ta thế nào?

Ta vỗ vỗ Tề Ngôn đang hoảng sợ.

Nhìn đi, người làm tổn thương đến người vô tội rồi.

Giang tiểu thiếu gia không giống trong tưởng tượng của ta như các công tử nhà giàu vô lương thường hét lên liên tục, mà vẻ mặt hần bình tĩnh nhìn khắp bốn phía.

Xem ra là đã bị bắt cóc thành thói quen...

Ta vừa mới đưa ra kết luận như vậy thì Giang tiểu thiếu gia liền chỉ vào người ta hét ầm lên rồi lao đảo lui về phía sau.

“A a a a! Cây hoa cúc yêu! Cây hoa cúc yêu!”

Cây hoa cúc yêu...Một người nghĩ ra...

Ta kính nể năng lực liên tưởng phong phú của Giang tiểu thiếu gia, từ trong túi quần lấy ra chiếc gương đồng nhỏ mới mua hôm qua nhìn gương mặt của ta trong gương.

Về mặt nhẵn lại, một đóa hóa cúc giống như thật ở giữa khuôn mặt ta...

Tư Không Cảnh! Trần Nặc ta cùng người thề không đội trời chung!

Ta độc ác rửa thề Tư Không Cảnh thì Tư Không Cảnh ho khan hai tiếng thành công hấp dẫn lực chú ý của Giang tiểu thiếu gia.

“Tại sao lại là người?”

Giang tiểu thiếu giọng nói bình thản khiến ta không thể không tự hỏi chính mình một chút hẳn nói là câu trần thuật hay câu nghi vấn.

“Tại sao không thể là ta?”

Tư Không Cảnh hỏi lại làm cho ta cảm thấy nam nhân quả thật rất nhàm chán.

“Lý bá đâu?”

Giang tiểu thiếu không dây dưa ở đề tài này, đi thẳng vào vấn đề.

Ta thấy Giang Tiểu Thiếu như vậy thì rất ngạc nhiên, hay không phải Giang tiểu thiếu gia bị A Hoàng cắn mà là ca ca song sinh của hắn?

“Hắn là đang trên đường đến Thiên Lô giáo?”

Tư Không Cảnh sờ một lọn tóc đen rũ xuống trước ngực, lười biếng cười nói: “Lý bá tới...”

Theo tiếng nổ, một đạo nhân hạ xuống tám gạch trên sàn nhà, tiện thể đánh hai người lăn đi.

Động tác qua lớn nên tro bụi mắt một lúc mới tiêu tan, khiến cho trong phòng nổi lên rất nhiều tiếng ho khan, Tề Ngôn bị sặc đến mức nước mắt chảy dòng dòng.

Lý bá trong miệng Tư Không Cảnh đẩy hai chưởng vù vù, lấy chưởng phong thổi đi tro bụi đầy nhà, mọi người mới an tĩnh lại.

Sau khi không khí sạch sẽ, Lý bá ôm quyền quỳ rạp xuống trước mặt Giang tiểu thiếu gia.

“Lão nô đến chậm một bước! Xin thiếu ra thứ tội!”

Nhìn tư thế kia của hắn làm ta nhớ lại nếu cho hắn buộc một cành gai sau lưng sẽ làm gia tăng tính sinh động.

“Lý bá nói quá lời.”

Giang tiểu thiếu gia xoay người vừa muốn nâng Lý bá dậy, hai mắt khê đảo một cái trực tiếp đề lên trên người Lý bá

Ta nhìn thấy Lý bá bị Giang tiểu thiếu đề lên khoe miệng co rúm.

Ta yên lặng đọc một câu a di đà phật dưới đáy lòng.

Thất lưng Lý bá bị Giang tiểu thiếu gia trực tiếp đề lên...

Cho nên mới nói người già không nên đi làm hộ vệ...Xương cốt rất khó được dẻo dai như vậy...

“Cảnh công tử, tiểu thiếu gia nhà ta như thế nào rồi?”

Lý bá đỡ thất lưng chân thấp chân cao đi tới chỗ Tư Không Cảnh

“Không có gì trở ngại”

Tư Không Cảnh cầm lấy khăn lông ướt bên cạnh chậu nước tinh tể lau tay cho Giang tiểu thiếu gia: “Chỉ là bị con chó hay con mèo cắn bị thương thôi”

“Súc sinh nhà ai có gan lớn như vậy!”

Lý bá phần nộ đánh ra một chưởng, ngăn tử cạnh tường bị chưởng phong quét qua làm ngăn tử lăn đi vài vòng.

Hảo nội lực!

Ta còn chưa kịp thốt ra tiếng tán thưởng thì Lý bá vẻ mặt đầy đau khổ ngã vào tường.

Tư Không Cảnh nghiêm mặt kêu to hạ nhân bên ngoài: “Người đâu! Mau đỡ Lý bá vào giường trong phòng nằm nghỉ!”

Hai nam nhân ồn ào đi vào phòng trong cùng với Lý bá

Ta nhìn chăm chú vào chỗ Lý bá vừa biến mất, từ đáy lòng ghen tị thân hình như rắn nước của Lý bá.

Nam nhân thất lưng cần gì phải nhỏ như vậy chứ...Thậm chí còn không chịu được một chút dày vò...

Độc nhất là tâm nam nhân!

Tư Không Cảnh không những có thể giải được độc sương mù của ta mà còn nói ta đi chăm sóc Giang tiểu thiếu, nếu ta không đi thì chiều nay hẳn sẽ ăn A Hoàng cùng Tiểu Bạch.

Vốn yêu thương A Hoàng và tiểu Bạch như mạng ta chỉ có thể khuất phục trước thế lực độc ác.

Nhưng nếu Giang tiểu thiếu gia kia nhận ra ta, Lý bá biết được A Hoàng cần hẳn thì A Hoàng còn mạng để sống sao?

Tư Không Cảnh, chiều này của ngươi thật độc ác!

Ta một bên nguyên rửa Tư Không Cảnh chết không được tử tế, một bên ngậy ngốc ngồi xỏ xuống bên giường nhìn Giang tiểu thiếu gia đang ngủ say

Giang tiểu thiếu gia này bộ dạng cũng rất đẹp.

Mây rậm, long mi dài, mắt to, mũi cao, môi mỏng, cằm nhọn.

Thế nhưng so sánh với Tư Không Cảnh thì có vẻ như hẳn không đẹp trai bằng Tư Không Cảnh.

Phi phi phi, mình nghĩ đến tên nam nhân xấu kia làm gì chứ!

Lúc ta đang chửi bới Tư Không Cảnh thì một bên long mi của Giang tiểu thiếu gia giật giật.

Tỉnh?

Ta nhanh chóng tiến vào trạng thái cảnh giác, nở một nụ cười ta cho là mê người.

“Là...ngươi?”

Hắn mở mắt ra nhìn thấy ta sắc mặt liền trắng bệch.

“Tiểu ca ca ~ ca ca có thể đừng nói cho Lý bá biết là A Hoàng của Nặc nhi cần ca ca được không?”

Ta nín lấy quần áo của hắn mong chờ nhìn hắn.

“...”

“Có được không tiểu ca ca?”

“...Đây là mộng, đây là mộng... ta còn chưa tỉnh ngủ, ta còn chưa tỉnh ngủ...”

Giang tiểu thiếu gia kêu lên rồi khép mắt lại.

“...”

Ta im lặng rồi trực tiếp cẩu, véo hắn một cái, hắn kêu “Ồi” một tiếng rồi ngồi phất dậy.

“Yêu nữ! Rốt cuộc ngươi muốn làm gì ta?”

Hắn trợn mắt nhìn ta.

...Vừa rồi quả nhiên là ta quá đa nghi rồi, Giang tiểu thiếu gia này chính là Giang tiểu thiếu gia kia

Có nên giết hắn diệt khẩu để bảo vệ A Hoàng không?

“Này này này! Thiếu gia ta đang hỏi mà ngươi không trả lời à?”

...Quên đi, ta phải vì dân trừ hại

Ta nhét một viên thuốc vào miệng Giang tiểu thiếu gia, Giang Tiểu thiếu gia kinh ngạc, lập tức vịn vào mép giường nôn khan.

“Không cần nôn ra đâu, thuốc này vào miệng lập tức tan ra...”

Ta thần nhiên giải thích cho hắn.

Giang tiểu thiếu vẽ mặt quái dị nhìn ta.

Ta ở trong lòng chậm rãi đếm nhẩm.

Một...hai...ba...bốn...năm...

Đếm tới hai mươi ta điểm một cái vào đầu Giang tiểu thiếu gia...

“Ngã đi...”

Vì sao Giang tiểu thiếu còn chưa bị ngã xuống? Chẳng lẽ ta đem phối sai lượng thuốc sao?

“Giang tiểu thiếu gia bách độc bất xâm, Tiểu Nặc Nặc ngươi tính sai rồi”

Giọng nói vui vẻ của Tư Không Cảnh vang lên bên tai ta. Người ta cứng ngạc lại.

“Ai muốn hạ độc thiếu gia nhà ta?”

Một tiếng nói to như sấm vang lên, Lý bá hai tay đỡ thắt lưng đi vào buồng trong.

... ..

Vì sao sau khi gặp Tư Không Cảnh ta toàn gặp xui xẻo vậy?

“Ngươi cho ta con chó nhỏ kia ta sẽ không nói với Lý bá chó của ngươi cần ta với người hạ độc ta là người”

Chẳng lẽ đồ vô dụng Giang tiểu thiếu gia lại cũng biết thừa nước đục thả câu sao?

Nhìn nhầm rồi, nhìn nhầm rồi.

Ta thở dài quay đầu nhìn Tư Không Cảnh xin giúp đỡ.

Tư Không Cảnh chỉ cười xấu xa nhìn ta.

“Cảnh ca ca...”

Ta khóc thét một tiếng

Tư Không Cảnh vẫn tiếp tục cười xấu xa.

“Cảnh ca ca, Cảnh ca ca, Cảnh ca ca, Cảnh ca ca...”

Ta không có khí phách kêu liên hơn mười tiếng.

Tư Không Cảnh tươi cười đắc thắng làm cả phòng như phát sáng.

“Lý bá, là Tiểu Nặc Nặc hạ độc thiếu gia nhà ngươi...”

Ta ân cần thăm hỏi cả nhà Tư Không Cảnh! Ngươi là nam nhân không giữ chữ tín lại còn bỏ đá xuống giếng!

Nhưng mà...” Tư Không Cảnh kéo dài giọng: “Nàng là con gái của Trần Thiên Ngữ...”

Vừa nghe đến tên mẫu thân của ta, Giang tiểu thiếu gia đang nằm nghiêng cùng với Lý bá đang vận chương chuẩn bị đánh ta đều ngậy ngẩn cả người.

... ..

Thì ra mẫu thân thanh danh hung hãn lan xa, lấy ra tên của bà còn có thể đi dọa mọi người.

Một người, lại để cho Tư Không Cảnh lợi dụng...

“Người thật là con của Trần Thiên Ngữ?”

Giang tiểu thiếu gia một lúc lâu sạu mới phản ứng kịp, kích động cầm lấy tay của ta.

Thì ra cũng là cố nhân của mẫu thân.

Ta nghiêng đầu hỏi Giang tiểu thiếu gia kia: “Người là ai?”

“Ta là Thận Tu ca ca...”

Giang tiểu thiếu gia hai mắt tỏa sáng nhìn ta.

Ta tỉnh bơ rút tay của mình ra. Khó hiểu thật, vì sao những nam nhân này đều thích làm ca ca của ta?

Ách, có vẻ như vì giảng hòa Lý bá không muốn làm ca ca của ta.

“Mọi chuyện bây giờ đều được sáng tỏ”

Ba người vẽ mặt dò xét nhìn ta.

“Hẹn gặp lại”

Nói xong ba chữ ta đứng dậy bước đi.

Tư Không Cảnh lướt đến ngăn cản đường đi của ta.

“Tiểu Nặc Nặc người muốn đi đâu vậy?”

Ta lách qua người hắn, hắn lại ngăn cản, ta tiếp tục đi hắn lại tiếp tục ngăn cản.

Sau đó chúng ta người ngăn cản người tiếp tục lách ra khỏi phòng.

Bọn ta ở sân lại tiếp tục người muốn đi, người lại ngăn cản, đi qua đi lại càng lúc càng hứng khởi, Bổng nhiên Tề Ngôn ôm một con chim bồ câu trắng cực kỳ vui mừng vọt vào trong viện.

“Tiểu Nặc Nặc sư phụ gửi thư cho ta”

Ta lạnh lung đưa mắt nhìn Tề Ngôn chờ hắn nói tiếp.

“Sư phụ nói...” Tề Ngôn luống cuống tay chân lấy ra thư tín được buộc trên đuôi con bồ câu: “... ..”

Làm sao vậy? Lúc này hắn không phải rất vui sướng sao?

Đợi một lúc lâu không thấy Tề Ngôn nói gì, ta nhú long mày đi đến gần xem tờ giấy viết cái gì.

“... ..”

Ta cũng không nói được gì.

Trên tờ giấy một mảng mực loang nổ, đâu còn chữ nào.

Nhất định là trên đường đi con bồ câu này gặp mưa nên tờ giấy đã bị ướt rồi

Ta đồng tình vỗ vỗ bả vai Tề Ngôn

“Hãy bớt đau buồn đi”

Không lay chuyển được Tư Không Cảnh ta với Tề Ngôn phải ở lại phân đà Thiên Lô Giáo đêm đó.

Thì ra đây là một thành, vậy mà ta lại tưởng rằng đây chỉ là một thôn trấn...

Hắn nào ta thấy lạ là tại sao thôn trấn lại lớn như vậy?”

Giang tiểu thiếu gia cũng chính là Giang Thận Tu cơm nước xong liền quần lấy ta muốn kể cho hần nghe chiến tích những năm gần đây của mẫu thân ta.

Kết quả ta không nói cái gì, còn hần thì tự mình tưởng tượng nói mẫu thân thành một hiệp nữ hành hiệp trượng nghĩa, nhiệt tình chân thật.

... ..

Quả nhiên sức sáng tạo của người trẻ tuổi thật là đáng sợ.

Mà thông qua trao đổi cùng Giang tiểu thiếu ta bước đầu có ấn tượng với Lý bá

Lý bá không phải ở Thiên Lô giáo, mà hiện tại đang trên đường rời khỏi Thiên Lô giáo.

Quả nhiên là một hộ vệ tuân thủ lời thiếu gia, nhiệt tình làm tốt việc bảo vệ.

Sau đó là bản thân của Giang tiểu thiếu gia.

Ta rất bội phục Giang tiểu thiếu gia giữ bí mật hiệu quả. Cho dù ta ám chỉ thế nào hần cũng không đề cập đến thân thể của hần. Ta từ trong miệng hần chỉ biết được thông tin duy nhất là: Năm nay hần mười tám tuổi.

Hừ hừ, người không nói chẳng lẽ ta không thể đến hỏi Tư Không Cảnh sao?

## 8. Chương 8: Hạ Độc Và Phóng Hỏa

Sáng sớm hôm nay ta liền mang những đồ tốt tối qua thu dọn được đi tìm Tề Ngôn nói muốn rời khỏi Thiên Lô giáo, lại phát hiện Tề Ngôn ngủ giống như lợn chết, mặc kệ ta cù lòng bàn chân, dùng kim đâm ngón tay, dùng sức véo cái mũi của hần nhưng hần vẫn không tỉnh lại

Khi ta đang muốn đi phòng bếp lấy một chậu nước để gội cho Tề Ngôn tỉnh thì Tư Không Cảnh xuất hiện trước cửa phòng Tề Ngôn.

“Tiểu Nặc đừng mất công làm điều vô dụng, Tề Ngôn bị ta hạ một loại thuốc Thiên Lô giáo gần đây mới nghiên cứu và chế tạo ra, một viên sẽ ngủ mười ngày...”

Tư Không Cảnh tránh được cái gối mà ta ném ra, cười tủm tỉm tiếp tục đả kích ta...

“Mười ngày tới ngươi không đi đâu được rồi, hãy thành thành thật thật mà ở lại chỗ này chơi cùng Cảnh ca ca đi”

Ta nâng Tề Ngôn từ trên giường sang ghế bành, Tư Không Cảnh thức thời chạy trốn chết.

Tư Không Cảnh chiều này của ngươi thật ngoan độc.

Trần Nặc ta nhận thua!

Không có Tề Ngôn, ta lại không biết đường nữa cũng khó đi.

Nhưng mà Tư Không Cảnh ngươi bắt ta ở lại Thiên lô giáo như vậy chẳng lẽ một chút cũng không thấy lo âu nào sao?

Hừ hừ, ta sẽ cho các ngươi đẹp mặt

“Nặc muội muội

”

Giang Thận Tu đang ngồi xổm ở phòng bếp nhìn thấy ta liền vui vẻ chạy tới.

Ta giơ tay về phía hần ý bảo hần im lặng

Giang Thận Tu thấy thế lập tức thả nhẹ bước chân, rón rén đi tới.

“Nặc muội muội muốn làm gì vậy?”

Hắn hạ giọng hỏi ta.

Ta chỉ chuyên tâm qua sát động tĩnh cửa phòng bếp không thèm nhìn hắn.

Giang Thận Tu mất mặt ngồi xổm xuống bên cạnh ta, cúi đầu đếm kiến đang bò trên mặt đất.

Trong phòng bếp luôn có người sao?

Ta rất buồn khi biết tình huống như vậy.

Nhưng mà... có thể bảo Giang Thận Tu giúp được ta.

“Tiểu ca ca

”

Ta nính nọt tươi cười đứng dậy lại làm cho Giang Thận Tu không biết phải làm sao: “Làm sao vậy Nặc muội muội?”

“Người giúp ta dẫn mọi người trong phòng bếp đi ra ngoài một lúc được không?”

“...” Giang Thận Tu gãi gãi đầu: ” Ta làm thế nào để dẫn mọi người ra ngoài đây?”

Ta nhìn hắn một cách khinh thường.

Dẫn người ra ngoài thế nào là việc của người, làm thế nào hạ thuốc vào chum nước trong phòng bếp mới là việc của ta.

Không thấy ta trả lời Giang Thận Tu trầm ngâm trong chốc lát rồi thử hỏi ta: “Ta sẽ đi phóng hỏa còn người thì đi gọi bọn họ cứu hỏa được không?”

Ánh mắt ta sáng ngời, ý kiến hay! Cho dù hạ thuốc không thành công thì phóng hỏa được một tòa nhà cũng đủ vốn rồi!

Giang Thận Tu cũng không ngu ngốc lắm.

Nhưng mà...

“Người muốn phóng hỏa Thiên Lô giáo thì phóng hỏa được sao?”

Về mặt ta xem thường.

“Giang Thận Tu đứng lên vỗ vỗ ngực như đã tính trước rồi nói: “Nặc muội muội yên tâm”

Trong chốc lát ta cảm thấy hình tượng Giang Thận Tu cao lớn hơn.

Giang Thận Tu động tác rất nhanh.

Ta vẫn chưa nhổ sạch cỏ non xung quanh hắn đã kích động chạy về rồi.

“Tốt rồi tốt rồi, từng phương hướng Đông, Tây, Nam, Bắc các phòng lớn nhất đều bị ta phóng hỏa”

“... ..”

“Bây giờ ta đi phòng bếp gọi người cứu hỏa”

Không đợi Giang Thận Tu hành động thì cả Thiên Lô giáo đã ầm ầm lên

“Đi lấy nước!”, “Cứu hỏa mau!”, “Có ai không?” Tiếng kêu hết đợt này đến đợt khác.

Người trong phòng bếp vừa nghe thấy tiếng kêu liền cầm thùng nước hùng dũng chạy về phía đám cháy.

“Đi thôi Nặc muội muội, chúng ta vào phòng bếp đi!”

Ta cầm trong tay thuốc bột đã nghiền vụn thả một ít vào chum nước.

Giang Thận Tu mở to hai mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn ta: “Nặc muối muối, người muốn hạ độc thạch tín cho người của Thiên Lô giáo sao?”

” Thạch Tín ít độc như vậy Trần Nặc ta khinh không dùng đến”

Tâm tình tốt nên ta kiên nhẫn giải thích cho Giang Thận Tu.

“Xem đi” Ta lấy bầu nước quấy quấy vài lần trong chum nước “Thuốc này không sắc không vị là thuốc tốt, mà Thạch Tín...”

Nói xong ta nhìn Giang Thận Tu thấy hắn đang chăm chú nghe khiến ta rất hài lòng, tiếp tục không giấu diếm mà giảng giải cho hắn: “Mà thạch tín cho vào nước quấy hai cái thì nó sẽ dính dính như hồ đó, chỉ có kẻ ngốc mới uống nước như thế”

“À...” Giang Thận Tu hiểu được gật gật đầu

“Vì sao người chỉ cho có một ít vậy?”

Giang Thận Tu tò mò đặt câu hỏi thứ hai

“Vì Thiên Lô giáo không chỉ có một chum nước này”

Ta đẩy nắp chum nước lại như cũ rồi kéo Giang Thận Tu...

“Đi, chúng ta đi bỏ thuốc một chỗ nữa”

“Người là người phóng hỏa sao?”

“Người là người hạ thuốc sao?”

“Đúng vậy”

“Ha ha

thật không hổ là tiểu Nặc Nặc của ta

haha

Cảnh ca ca rất thích người như vậy”

Tư Không Cảnh cười nghiêng ngả, nhưng cố gắng bảo trì vẻ nghiêm túc làm ta có cảm giác bất lực sâu sắc  
Quên đi, trực tiếp nói điều kiện vậy!

Người đưa thuốc giải của Tề Ngôn cho ta thì ta sẽ giải độc cho người Thiên Lô giáo của người”

“Ah?” Tư Không Cảnh nhìn ta đầy thú vị: “Người cảm thấy ta sẽ đáp ứng điều kiện này của người sao?”

“Năm trước chính ta đã nghiên cứu ra chất độc này, nó có năm chu kỳ, mỗi chu kỳ năm ngày. Một vòng chu kỳ sẽ thối rửa từ da đến lục phủ ngũ tạng...” Ta nhìn chăm chăm thần sắc của Tư Không Cảnh: “Tề Ngôn không cần ngủ đến mười ngày đổi lấy sinh mạng cho đám người Thiên Lô giáo, chuyện tốt như vậy tại sao người không làm?”

“Ha ha~~Tiểu Nặc Nặc người thật đáng yêu” Tư Không Cảnh lại cười một lúc lâu.

“Nhưng mà người Cảnh ca ca muốn dạy dỗ chính là muối”. Tư Không Cảnh ngồi thẳng người cảm lấy tách trà trên bàn: “Đây chỉ là một phân đà của Thiên Lô giáo, nhưng chỉ có vài trăm người trúng độc, nếu bọn họ có chết thì Thiên Lô giáo cũng không tổn thất gì”

“Chẳng lẽ người không muốn cứu bọn họ?”

Trúng độc thôi nên ta cũng không gấp, hơn nữa...” Tư Không cảnh nhẹ nhàng thổi thổi trà: “Vì ta mà chết là vinh hạnh của bọn họ”

“... ..”

Chẳng lẽ Tư Không Cảnh được ông trời đặc biệt phái tới để khắc ta sao?

Hu hu hu. Ta không muốn sống, muốn chết quách đi cho xong!

Ngày kế tiếp, ta không chịu được bộ dạng gào khóc thảm thiết của người Thiên Lô giáo nên đã giải độc hết cho bọn họ”

Lần đầu tiên chính diện giao chiến cùng Tư Không Cảnh ta đã thất bại thảm hại

Hôm nay ta đang cùng Giang Thận Tu nói chuyện trong phòng, chính xác mà nói thì chỉ có một mình Giang Thận Tu lằm bằm lầu bầu, thì Lý bá biến mất hai ngày nay đột nhiên xuất hiện giống như từ trên trời rơi xuống.

“Thiếu gia, ta nghe nói phân đà này của Thiên Lô giáo bị cháy. Người không làm sao chứ?”

Lý bá không kịp phủi bụi bậm trên người khấn trương túm lấy Giang Thận Tu kiểm tra.

“Lý bá, ta không sao...” Giang Thận Tu giãy khỏi tay Lý bá nói: “dù sao ta cũng phóng hỏa nhiều năm như vậy rồi, một chút bản lĩnh ấy đối với ta mà nói chỉ là chuyện nhỏ thôi...”

“Ai nha,sao lại để ngón tay bị thương!” Lý bá bề ngoài giống như không nghe thấy Giang Thận Tu giải thích, đau lòng mà cầm lấy tay phải của Giang Thận Tu: “Thiếu gia ta đã nói rất nhiều lần là muốn phóng hỏa thì hãy kêu ta đi phóng, thân thể người được chiều chuộng như vậy làm sao chịu nổi sự giày vò!”

“Lý bá người nói quá lời”

“Thiếu gia nếu người không vì ta thì cũng nên vì tất cả mọi người Giang phủ từ trên xuống dưới mà bảo trọng thân thể của mình chứ”

“Lý bá!”

“... ..”

Ta im lặng nhìn một màn trình diễn chủ tớ tình thâm trước mắt.

Ta thế nào cũng không thể tin được là hấn phóng hỏa hiệu quả như vậy.

Mười ngày này đã không đi được thì nhân cơ hội này tìm hiểu về chuyện cũ của mẫu thân vậy!

Nếu nói không tò mò thân phận của mẫu thân hơn 20 năm trước thì tuyệt đối là giả dối.

Không thể trông cậy vào Tư Không Cảnh rồi, mà hỏi khắp nơi ở Thiên Lô giáo cũng không được cái gì cả.

Ta chỉ có thể ký thác hi vọng xa vời vào Giang Thận Tu.

Nhưng Giang Thận Tu cũng làm ta thất vọng.Những tin tức mà hấn biết được đều từ cha của hấn.Theo như lời hấn nói thì cha của hấn nhân lúc trời tối kể cho hấn chuyện Trần Thiển Ngừ cướp của người giàu chia cho người nghèo thế nào, trừng trị quan tham thế nào nhưng lại chưa từng nói đến lai lịch của Trần Thiển Ngừ.

Thật là sùng bái mù quáng.

Ta nghĩ như vậy, đồng thời cho rằng phụ thân Giang Thận Tu đang lừa dối hấn.

Mẫu thân không đi nhiều loạn xã hội, trị an nhà môn đã phải thấp nhang cầu nguyện rồi...Mong đợi nàng làm việc chính nghĩa thì mặt trời mọc phía tây sao?

Hi vọng cuối cùng của ta đặt vào Lý bá

Lý bá bây giờ cũng phải bốn mươi, năm mươi tuổi rồi, những năm này giang hồ có động tĩnh gì hấn sẽ không biết sao?

Sau khi hỏi Lý bá xong ta hoàn toàn tuyệt vọng.

Những hiểu biết của Lý bá về Trần Thiển Ngừ đều là Giang Thận Tu nói cho hấn biết.

Ta vẫn nên chịu đựng hết mười ngày chờ Tề Ngôn tỉnh lại rồi cùng lên núi hỏi sư phụ hấn vậy.

Sự phụ của Tề Ngôn ngàn vạn lần đừng giống tính cách của hấn.

Tề Ngôn mê man đến ngày thứ năm thì Giang Thận Tu bị gọi về rồi  
Trước khi đi, hắt nhét một cái ngọc bội vào tay ta, thận trọng nói với ta  
“Bảo trọng”

Lý Bá nhìn ta bằng ánh mắt rất quái dị.

“Ta nhận ngọc bội này thì coi như cùng người tự định chung thân sao?”

Không phải ta muốn phá phong cảnh nhưng chung thân đại sự cũng không thể qua loa.

Nghe ta nói như vậy Tư Không Cảnh cười một tiếng, Giang Thận Tu đỏ mặt

“Nặc muội muội người nghĩ loạn cái gì thế...” Giang Thận Tu cúi đầu không dám nhìn ta: “Cái ngọc bội này để khi muội đến Giang Nam có thể thuận lợi tìm được ta, muội cho thủ vệ ở cửa Giang Phủ xem vật này bọn họ sẽ dẫn muội vào gặp ta...”

Thì ra là như vậy...Nhưng mà trên sách không phải đều nói là ngọc bội làm vật đính ước sao?

Hơn nữa, thủ vệ nhà người không cho ta đi vào, ta không biết treo tường sao?

Ta nhìn ngọc bội kia tính toán ngọc bội kia trị giá không nhỏ, trước tiên cứ thu đã nếu ở trên đường không có tiền thì có thể cầm đồ.

Thấy ta nhét ngọc bội kia vào trong người Giang Thận Tu giống như thở phào nhẹ nhõm một hơi, phi thân lên ngựa đi cùng Lý bá

Nhìn thấy bóng lưng bọn họ biến mất trong tầm mắt, ta thấy thật ghen tị với bọn hắn

Các người cứ như vậy là được giải thoát rồi! Trời ạ, ta còn phải ở lại Thiên Lôi giáo năm ngày nữa.

Tề Ngôn râu đầy cằm đã dài ra đến một độ cong

Thật sự là heo! Đầu heo!

Tề Ngôn đang ngủ, Giang Thận Tu đi rồi, Tư Không Cảnh phải sửa sang phòng ốc, còn ta thì ở trong phòng nghiên cứu thảo dược

Tư Không Cảnh mấy ngày nay cũng rất bận rộn, ta chỉ gặp hắn lúc ăn cơm.

Bất kể hắn nói lời châm chọc thế nào, phương châm của ta là không nhìn, không nói, không nghe, cơm nước xong lại tiếp tục trốn trong phòng.

Mặc kệ gian nan thế nào cuối cùng năm ngày đã trôi qua

Nhưng mà Tề Ngôn vẫn ngủ say như chết.

Ta nổi giận.

“Không phải người nói Tề Ngôn mười ngày sau sẽ tỉnh sao?”

Ta căm tức ngồi ở trước mặt bàn đọc sách, không biết Tư Không Cảnh đang viết cái gì đó.

“Đúng vậy, hắn vừa mới tỉnh xong...” Tư Không Cảnh ngẩng đầu lên nhìn ta cười xấu xa: “Chỉ có điều ta vừa cho hắn uống thêm một viên thuốc nữa mà thôi...”

“... ..”

Người lớn không chấp kẻ tiểu nhân, ta không không chấp nhặt với hắn...

“Tiểu Nặc Nặc làm sao mặt người lại đỏ rực lên như vậy? Chẳng lẽ bởi vì lại có thể cùng Cảnh ca ca chơi thêm mười ngày nữa nên hưng phấn đến mức này sao?”

... ..

Ta nổi trận lôi đình!

Lần này ta nhất định sẽ không nén giận để mặc cho Tư Không Cảnh nhào nặn nữa.

Không có Tề Ngôn một mình ta cũng có thể tìm được sư phụ của hần! Hừ!

Ta tìm kiếm ở bao quần áo của Tề Ngôn xem có chút thông tin gì về sư phụ hần không.

Không thu hoạch được gì.

... ..

Chẳng lẽ Trần Nặc ta chỉ có thể mai một ở Thiên Lô giáo nơi gà không sinh, trứng không nở như vậy sao?

Ta thật không cam lòng, không cam lòng chút nào.

Một đêm không ngủ, ta nghĩ cách điều chế thuốc mới

Trời vừa sáng ta liền đứng lên mang theo A Hoàng cùng Tiểu Bạch lên phố mua thảo dược.

Lần này nhất định phải hạ độc Tư Không Cảnh!

Ta không tin ta không làm được!

Ta hỏi đường tìm kiếm một hiệu thuốc ở đây.

Thiên Lô giáo không phải là không có được thảo chẳng qua ta không thể để cho Tư Không Cảnh nhìn ra được manh mối gì.

“Cô nương xin dừng bước!”

Đang ở trên đường đột nhiên một đám nữ tử áo trắng xông lên vây quanh ta.

Đây cũng là cố nhân của mẫu thân?

Ta hí hóp mắt đánh giá các nàng, bộ dạng cũng không tệ đâu...

Bỗng dung một cái ý niệm hiện ra trong đầu làm ta hoảng sợ...

Chẳng lẽ mẫu thân ăn hết cả nam lẫn nữ, những người này cũng đến để đòi nợ đào hoa?

Thật hoảng sợ!

Mà những cô gái kia chỉ nhìn chăm chăm vào Tiểu Bạch

Không có quan hệ gì đến mẫu thân?

Lòng ta có chút mất mát ôm chặt Tiểu Bạch trong lòng.

Giang Thận Tu vừa ý A Hoàng, các nàng không phải là vừa ý Tiểu Bạch chứ?

Không được, ai cũng không được lấy Tiểu Bạch!

“Thánh cô! Xin nhận của ta một lạy”

... ..

Bây giờ là tình huống gì vậy?

## 9. Chương 9: Thỏ Ngọc Và Thánh Cô

Ta ngây người nhìn nữ tử áo trắng quỳ đầy đất—

Ai giải thích cho ta biết, chuyện gì đang diễn ra thế này.....

Các nàng quỳ một lúc lâu, nữ nhân đi đầu có lẽ mới đột nhiên nhớ ra việc gì đó, bất ngờ đứng lên, quan tâm đỡ lấy vai ta ân cần hỏi: “Thánh cô có phải là bị chúng ta làm cho giật mình rồi phải không?” Về mặt

lập tức trở nên hoảng sợ: “Thánh cô bớt giận! Ta thật tình không có ý khiến Thánh cô sợ hãi! Thánh cô tha tội!”

“.....”

Vị đại tỷ này, ta còn chưa kịp phản ứng..... Điều do người tự mình suy diễn.....

“Chi Lan tỷ tỷ!” Một nữ tử khác đứng lên, ngăn lại hành động phấn khích quá mức của nữ tử: “Người khoan hãy nhận tội, trước tiên chúng ta nên tìm một nơi giải thích một chút cho Thánh cô đi!”

Phải đó, lời này nói ra rất có lý lại hợp với ý của ta.

Thật ra ta chỉ nghĩ muốn tìm một quán trà nhỏ rồi cùng bọn họ nói vài câu thôi..... Ai ngờ đâu dám nữ nhân nhất quyết lôi kéo ta vào một quán trà sang trọng.....

Đại tỷ à..... Ta không có mang đủ nhiều tiền đến thế nha..... Chẳng lẽ các người định y vào người đông thể mạnh mà cưỡng ép người ta, muốn uống trà thượng hạng sao.....

Vừa vào bên trong, ta liền chọn một vị trí bên cạnh cửa sổ, đề phòng có đánh không lại ta cũng có thể chạy trốn.

Tại sao người có quyền thế lại không phải trả tiền chứ? Thật bất công, thật bất công.....

Nhưng may mắn là nữ nhân được gọi là Chi Lan trước đó đã ném cho tiểu nhị một thỏi bạc cực lớn, ta mới có thể an tâm tập trung nghe bọn họ nói chuyện.

“Chúng ta chính là.....”

.....

Kết thúc cuộc nói chuyện, ta đã đổ mồ hôi đầm đìa

..... Chi Lan đại tỷ, người không thể ngắn gọn nói vào vấn đề chính hay sao???

Nói gì mà ngày hôm qua Chi Hà đã bắt giữ được một tên trộm đang móc túi, hôm trước thì giúp một ông lão qua đường, còn có hôm kia Chi Cúc đã làm mất ba thỏi bạc rồi linh tinh nữa, những cái này hoàn toàn có thể bỏ qua không nói mà.....

Chi Lan nói xong, ta im lặng suy nghĩ và bỏ qua những chuyện không liên quan, tổng kết lại vấn đề trọng điểm ——

Đầu tiên, các nàng đến từ gia tộc nổi tiếng nhất nhì trong võ lâm —— Cung Quảng;

Hai, các nàng lần này ra ngoài với mục đích là tìm kiếm thổ ngọc chuyển thể cùng Thánh cô;

Ba, thổ ngọc có dấu hiệu là một con mèo màu trắng, trên mõng có cái bớt màu đen hình hoa quế. Thánh cô chính là một bé gái chừng mười tuổi ôm ấp thổ ngọc trên tay;

Bốn, Tiểu Bạch hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn của thổ ngọc, bản thân ta cũng phù hợp với hình tượng Thánh cô bọn họ đưa ra.

“.....”

Mất nhìn vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc của các nàng, ta cảm thấy hiểu biết của ta về thế giới này thật sự là không được bao nhiêu.

Ta luôn luôn nghĩ rằng, cho dù ta không đi đâu thời đại này cũng không hề lạc hậu chút nào.

Bây giờ thì ta mới biết ta đã quá sai lầm rồi.

..... Thật sự là bây giờ ta ước rằng thời đại này hãy lãng quên ta đi.....

Nhóm nữ nhân áo trắng im lặng nhìn, kiên nhẫn đợi ta lên tiếng.

“Khụ khụ.....” Ta điều chỉnh tư thế, ngồi nghiêm chỉnh tỏ vẻ không có gì là liên quan đến ta: “Ta cảm thấy..... Các người nghĩ sai rồi.....”

“Không có!” Chi Lan nóng nảy lên tiếng, “Thánh cô mời người xem bức thêu này!” Nàng nói xong lấy chiếc khăn tay đặt trên đầu gối cầm lên cho ta xem hình thêu trên đó, “Này này..... Cái này và hình dạng trên móng thổ ngọc là cùng một kiểu!”

“.....”

..... Người nhìn thế nào mà lại giống nhau được vậy?

“Vẫn còn, vẫn còn!” Nhìn thấy vẻ mặt ta không ủng hộ Chi Lan cầm lấy một cây củ cải đường đưa cho Tiểu Bạch, Tiểu Bạch ô oa một ngụm liền mang toàn mộ nuốt xuống.

“Thỏ ngọc rất thích ăn củ cải đường!”

Chi Lan vội vàng giải thích.

“.....”

..... Đại tỷ à, người chẳng lẽ đã gặp qua con thỏ nào không ăn cây củ cải sao?

Không được rồi..... Ta bây giờ đã đâm lao thì phải theo lao thôi.

Cung Quảng Thánh cô..... Tuy rằng nghe không mấy tự nhiên, nhưng vẫn có tiếng tăm..... Tạm thời như vậy coi như an ủi một chút.....

Có điều.....

“Ta làm Thánh cô tức là làm gì?”

“Thưa Thánh cô, Thánh cô ở trong cung địa vị so với cung chủ không kém hơn bao nhiêu, nói dưới một người trên vạn người cũng không quá, có thể tùy ý ra lệnh cho tám môn sáu mươi bốn đệ tử. Tám môn ở đây có Côn môn, Khảm môn.....”

“.....”

Chi Lan cứ thế nói từ chuyện này sang chuyện kia, ta chỉ có thể im lặng nghe.

..... Đại tỷ, làm ơn nói vào vấn đề chính đi.....

“Nếu là Cung Quảng thì phải có Ngô Cương\* đúng không?”

\*Ngô Cương: Là một người sống trên cung Quảng Hàn (mặt trăng) cùng Hằng Nga. Giống như chú Cuội ở Việt Nam. Sự tích về Ngô Cương tóm tắt lại thế này: Xưa có Ngô Cương muốn thành tiên nhưng lười biếng. Ngọc Hoàng tức giận chỉ vào cây quế trên cung trăng bảo Ngô Cương đốn được cây quế thì sẽ thành tiên. Ngô Cương hùng hổ cầm rìu đốn cây nhưng cứ chặt vào phát nào là thân cây lập tức lành lại. Bóng đen trên mặt trăng chính là Ngô Cương và cây quế đó.

Lợi dụng lúc Chi Lan ngưng lại uống trà, ta liền hỏi sang chuyện khác.

“Cạch!” Chi Lan đặt mạnh chén trà xuống bàn, “Ngô Cương là loại đàn ông thô tục như vậy, sao có thể được phép bước chân vào Cung Quảng ta! Không phải! Tất cả nam nhân trong thiên hạ này đều không có tư cách bước vào vào Cung Quảng!”

“.....”

..... Cảm thấy Cung Quảng này vốn là một nơi đặc biệt chỉ dành các nữ tử.....

Tốt lắm, ta rất thích.

Cung Quảng vốn là đại giáo có lịch sử tồn tại cả trăm năm.....

Ta bắt đầu sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu.

Như vậy..... Các nàng đối với những việc trọng đại xảy ra trong giang hồ hai mươi năm nay hẳn là ít nhiều cũng biết?

Như vậy..... thân phận của mẫu thân có thể điều tra từ phía các nàng rồi?

Như vậy..... Ta sẽ không cần cùng Tề Ngôn lên núi tìm sư phụ hẳn để hỏi chuyện của mẫu thân nữa?

Như vậy..... Ta sẽ không cần phải quay về Thiên Lô giáo rồi lại phải nhìn bản mặt của cái tên Tư Không Cảnh đáng ghét kia?

.....

Ha ha ha! Trời cũng giúp ta!

Tìm được cơ hội mới ta nhìn không được Chi Lan thẳng thắn hỏi: “Người có biết một người tên là Trần Thiên Ngữ không?”

“Thưa Thánh cô, Chi Lan không biết.”

“..... Vậy thì mười mấy năm gần đây giang hồ có biến động gì lớn không?”

“Thưa Thánh cô, Chi Lan năm nay mới mười bảy tuổi.”

“..... Vấn đề của ta và tuổi của người thì có liên quan gì?”

“Thưa Thánh cô, Chi Lan mới mười bảy tuổi sao có thể biết được giang hồ mười mấy năm qua có chuyện gì xảy ra?”

“.....”

Nàng nói thật ra cũng đúng, Lí bá là một lão giang hồ như vậy mà đối với chuyện của mẫu thân còn mờ mịt thì Chi Lan cũng chỉ là một tiểu cô nương mười mấy tuổi như thế này làm sao mà biết được?

Ai ai ai!!

Ta bực tức vò đầu.

Chẳng lẽ ta chỉ có thể đem hy vọng đặt ở trên người sư phụ của Tề Ngôn sao? Chẳng lẽ ta vẫn phải trở về Lô giáo, chỉ có con đường này thôi sao? Chẳng lẽ ta cứ thế để Tư Không Cảnh giống như mèo vờn chuột đùa chết sao?

Lúc trước nếu biết mẫu thân ở dưới núi thế này, ta nhất định sẽ đối xử tốt với bốn phụ thân, rồi hỏi rõ xem bọn họ sống ở nơi nào.

..... Biển người bao la, ta biết đi đâu để tìm bốn người bọn họ.....

.....

Ta thở dài chán nản, đột nhiên trong đầu lại xuất hiện một tia hy vọng—

Phụ thân của Giang Thận Tu!

Sao ta lại có thể quên như vậy!

Ta có thể đi tìm ông ta hỏi về chuyện của mẫu thân!

.....

Giang Thận Tu không nói cho ta biết hẳn ta sống ở nơi nào.....

“Chi Lan!”

“Thánh cô có gì sai bảo?”

“Biết Giang Thận Tu không?”

“Thưa Thánh cô, Chi Lan không biết.”

“.....”

Giang Thận Tu, người không phải là người trong giang hồ sao? Người dù chỉ biết phóng hỏa thì cũng phải có danh có tiếng một chút chứ?

“Giang Nam Giang gia thì sao?”

“Thưa Thánh cô, Chi Lan biết.”

“!! Giang gia ở đâu?”

“Thánh cô..... Giang Nam Giang gia đương nhiên là ở Giang Nam rồi.....”

“.....”

..... Chi Lan đại tỷ, Giang Nam lớn như vậy, người muốn ta đi từng nhà gõ cửa hỏi sao?

“Thánh cô.....”

Chi Cúc ở một bên im lặng cuối cùng vẫn là nhịn không được mở miệng gọi ta một tiếng.

“Người nói.”

Ta khoát tay ý bảo Chi Lan cứ để Chi Cúc nói, ta cũng nhìn Chi Cúc cổ vũ tinh thần.

“Giang gia ở xx thành.”

Biết được chính xác đáp án ta lập tức từ trên ghế đứng dậy, phát tay đầy uy nghiêm khí thế ngút trời nói với nữ nhân áo trắng —

“Đi! Chúng ta đi xx thành!”

Ta đứng lên, xoay người, nhắc chân, rồi lập tức cứng người.

Động tác liền mạch lưu loát.

Tư Không Cảnh hai tay khoanh trước ngực tựa người cửa nhìn ta cười hì hì——

“Tiểu Thiên Nữ”

muội thật sự đành lòng bỏ lại Cảnh ca ca một mình lẻ loi hiu quạnh ở Thiên Lôi giáo sao ~?”

## 10. Chương 10: Sắc Đẹp Và Hiệp Ước

Nam nhân này đúng là âm hồn bất tán!

Ta cảm tức nhìn chằm chằm tên Tư Không Cảnh đáng giận kia, nhưng hắn không thèm để ý đến ánh mắt giết người của ta mà vẫn bày ra một tư thái quen thuộc chào hỏi đám nữ nhân áo trắng: “Các vị tiên tử Cung Quảng, đã lâu không gặp, Các vị thật sự vẫn tỏa sáng như vậy!”

Ta rất không may nhìn thấy những rặng mây hiện lên trên gò má đám nữ nhân.

“Cảnh công tử trên đũa.” Chi Lan xấu hổ đáp lời: “Cảnh công tử đã lâu không đến Cung Quảng, cung chủ rất nhớ ngài đó.”

“Ồ?” Tư Không Cảnh mày kiếm nhướng lên: “Mong cô nương chuyển lời tới Bạch cung chủ rằng Tư Không Cảnh cũng vô cùng nhớ đến nàng, khi nào rảnh nhất định sẽ tới Cung Quảng để cùng Bạch cung chủ ôn chuyện.”

Nói xong Tư Không Cảnh ném cho đám nữ nhân một ánh nhìn quyến rũ, bọn họ lập tức liên tục thở gấp, nâng trán đứng không vững.

“.....”

Ta im lặng.

Nam nhân diện mạo đẹp, không hoa tâm thì cũng ăn bám.

Mẫu thân nói thật chuẩn.

Có điều Tư Không Cảnh này không phải một trong hai dạng ... mà ... Là cả hai!

Nam nhân bán đứng nhan sắc, đáng khinh bỉ.

Chờ đám nữ nhân đó khôi phục lại trạng thái bình thường, ta tỏ ra cương quyết ra lệnh: “Lên đường!”

Tư Không Cảnh vung bàn tay to lên —

“Các vị tiên tử xin dừng bước!”

Bọn họ cứ như là chỉ chờ Tư Không Cảnh thốt ra một câu này, cả đám đều phối hợp đứng lại ngay lập tức, lưu luyến không muốn rời đi.

Ta nổi giận.

“Người muốn làm gì!”

Người muốn trêu đùa ta, ta nhịn; người làm vướng chân ta đi tìm sư phụ cho Tề Ngôn, ta nhịn; người cùng cùng đám Chi Lan cô nương ở trước mặt bao người tán tỉnh nhau, ta cũng nhịn..... Tư Không Cảnh rất cuộc là người muốn như thế nào?

“Tiểu Nặc Nặc không nên nổi giận ~” Tư Không Cảnh tiếp tục dùng mị nhãn ném xuống đám nữ nhân, khiến bọn họ toàn thân vô lực chống đỡ không nổi, “Cùng Cảnh ca ca chơi thêm hai ngày nữa rồi mới đi được không

”

Ta không để ý tới hấn tự mình bước ra khỏi cửa lớn.

Không có đám nữ nhân Cung Quảng cũng có thể tìm được phụ thân Giang Thận Tu. “Đường ở ngoài miệng”, ta cũng không tin Trần Nặc ta không thể đến được cái XX thành kia!

Chân còn chưa bước ra khỏi cửa lớn, Tư Không Cảnh đã đưa tay ngăn cản ta: “Giận thật sao?”

Ta lạnh lùng liếc mắt lườm hấn một cái: “Buông tay.”

“.....”

“Buông tay.”

“Tiểu Nặc, bây giờ muội tới Giang Nam cũng không tìm được phụ thân của Giang Thận Tu đâu. Vì phụ thân hấn xuất môn nên Giang Thận Tu mới có thể chạy đến chỗ Thiên Lôi giáo.....”

“Buông tay.”

“Ta vốn nghĩ rằng trong vòng mười ngày là có thể xử lý xong chuyện Thiên Lôi giáo, ai ngờ xử lý không xong cho nên ta mới bỏ thuốc Tề Ngôn khiến muội phải cho ta thêm mười ngày nữa.”

“.....”

“Nếu muội nhất định phải đi luôn như vậy ta sẽ quay về giải được cho Tề Ngôn, sau đó ta cùng hai người đến núi xx tìm sư phụ của Tề Ngôn.”

“Ta dựa vào cái gì để tin người?”

“Dựa vào.....” Tư Không Cảnh kéo tay ta đặt ở trên ngực hấn, dùng vẻ mặt thâm tình nhìn xuống ta, nói: “Dựa vào trái tim chỉ vì muội mà loạn nhịp này của ta!”

“.....”

Ta nổi hết cả da gà.....

Dựa vào nguyên tắc làm người “chỉ thêm bạn chứ không kết thù”, ta quyết định cùng Tư Không Cảnh vứt bỏ hiềm khích trước đó để chung sống hòa thuận mưu cầu sự phát triển hài hòa.

Thế nhưng muốn được như vậy thì điều kiện tiên quyết phải là — hấn phải kí tên đồng ý với những điều kiện ta đặt ra.

“Tư Không Cảnh không được lại thực hiện các hành động công kích thân thể đối với Trần Nặc; Trần Nặc đưa ra yêu cầu gì Tư Không Cảnh cũng không được phản đối; trên đường đo lộ phí và tiền ăn uống Tư Không Cảnh toàn quyền phụ trách.....”

Tư Không Cảnh đọc những điều kiện mà ta viết ra xong, nhìn ta cười: “Tiểu Niệm Niệm ~~ muội cảm thấy Cảnh ca ca sẽ đồng ý với bản hiệp ước không có chút bình đẳng này sao? ~~”

“Ký hay không ký.”

“Được ~! Ta chiều theo muội ~!”

Tư Không Cảnh nói xong cầm lấy bút lông trên án thư rồi ký tên roẹt roẹt trên giấy Tuyên Thành.

Ta thận trọng địa cầm lấy tờ giấy Tuyên Thành kia thổi khô nét mực, cẩn thận gấp lại thật chỉnh tề rồi bỏ vào trong ngực.

Bởi vì hôm nay là ngày mừng tám tháng ba, cho nên Tư Không Cảnh gọi hiệp ước này là Hiệp ước ba tám .

Kỳ thật ta cảm thấy là Hiệp ước Thiên Lô hay Hiệp ước Quảng Hàn đều dễ nghe hơn so với cái Hiệp ước ba tám này, nhưng xét thấy trong bản hiệp ước này Tư Không Cảnh là người chịu thiệt nhất nên một chút tiện nghi nhỏ ấy coi như tặng cho hắn đi.

Bắt đầu từ ngày hôm đó, Hiệp ước ba tám chính thức có hiệu lực.

Thuận lợi cùng Tư Không Cảnh hóa thù thành bạn là điều khiến ta bất ngờ nhất, có điều ta vẫn muốn quan sát hắn thêm.

Thế nhưng.....

“Tiểu Nặc Nặc ~~ muội tự đi được sao ~~? Có muốn Cảnh ca ca giúp muội không ?”

Giọng của Tư Không Cảnh vẫn trước sau như một khiến người khác ghét bỏ.

Đạp trái đạp phải một lúc treo lên được bàn đạp ngựa rồi ta xoay phịch người một cái nhảy lên lưng ngựa, con ngựa kia giật mình hí dài hai chân trước giơ lên cao. May là ta sống chết bám chặt lấy bờm ngựa nên mới không bị ngã xuống.

Sau khi con ngựa bình tĩnh lại, ta mới phát hiện ra thêm một vấn đề —

Chân của ta không với tới bàn đạp!

“Tiểu Niệm Niệm

hay là muội đừng cưỡi ngựa một mình nữa

đến đây cũng cưỡi với Cảnh ca ca đi

”

Tư Không Cảnh bày ra khuôn mặt tươi cười làm ta khó chịu vô cùng.

“Tề Ngôn!”

Tề Ngôn đang cùng con ngựa bồi dưỡng cảm tình nghe thấy ta bất ngờ gọi như vậy, nhanh như chớp chạy tới: “Chuyện gì thế Tiểu Nặc?”

“Đi chợ mua cho ta một con lừa về đây!”

“..... Được.....”

Đám nữ nhân Cung Quảng dưới sự kiên quyết của ta và Tư Không Cảnh dùng sắc đẹp dụ dỗ nên đã ngoan ngoãn phục mệnh rời khỏi đây quay về Cung Quảng.

Một buổi sáng trên đường đi vẫn ánh nắng chói chang không một gợn mây như cũ, Trần Nặc ta cười một con lừa lông ngắn, lộp bộp lộp bộp chạy đuổi phía sau Tư Không Cảnh cùng Tề Ngôn rời khỏi Thiên Lô giáo.

Suốt dọc đường đi chỉ có Tư Không Cảnh là chơi đùa vui vẻ, khổ nhất vẫn là Tề Ngôn.

“Tề Ngôn ta mệt mỏi quá ~ ta rất muốn ăn hoành thánh ở quán nhỏ chúng ta vừa đi qua.

”

“Cảnh công tử..... Chúng ta đã đi qua chỗ đó sắp được canh giờ.....”

“Tề Ngôn người không quan tâm ta

người thà khinh công lên cây lấy trứng chim cho Tiểu Nặc Nặc cũng không thèm quay lại mua đồ ăn cho ta  
ô ô ô ~ ta thật thương tâm

”

“..... Cảnh công tử người cùng Tiểu Nặc ngồi chờ ta ở dưới gốc cây đằng kia, ta nhất định sẽ thực hiện nhiệm vụ công tử giao an toàn trở về.....”

“Tiểu Tề Ngôn người thật tốt ~! Nhớ rõ phải nói lão bản đó cho ta nhiều hạt tiêu một chút nhé

”

Cuối cùng, lại bởi vì hoành thánh không còn nóng hổi nên Tề Ngôn bị Tư Không Cảnh cắn nhằn mấy ngày.

“Tề Ngôn!”

“Có chuyện gì thế Tiểu Nặc?”

“Lúc này ta thấy trên núi có một con hổ!”

“..... Sau đó thì sao.....”

“Người nói xem nếu nuôi một chú hổ con thì có bao nhiêu oai phong cơ chứ!”

“..... Ta có thể có thể giả vờ như chưa từng nghe thấy cô nói gì không.....”

“Không thể! Mau chóng đi bắt con hổ con cho ta!”

Cuối cùng, Tề Ngôn không có bắt được con hổ con mà ngược lại còn bị hổ mẹ cào bị thương cánh tay.

“Tề Ngôn!!”

“Tiểu Nặc..... Cảnh công tử..... Các người có chuyện gì.....”

“Người xem ở vách núi đen bên kia có một đóa hoa đại thật đẹp đó ~!”

“..... Ta sợ độ cao.....”

“Hả! Không nói sớm! Làm bọn ta đang cao hứng chờ mong!”

“.....”

“Nhưng mà người lần trước không phải leo lên cây lấy trứng chim sao?! Tề Ngôn người dám lừa gạt tâm hồn nhỏ bé thuần khiết của chúng ta! Tề Ngôn người là người xấu!”

“..... Ta đi hái.....”

Kết cục, may là Tư Không Cảnh phản ứng nhanh nhẹn kịp thời kéo hẳn lại lúc hẳn thiếu chút nữa rơi xuống vách núi. Nếu không Tề Ngôn không biết đã hồ siêu phách lạc tới nơi nào.....

Có điều, Tề Ngôn đúng là vẫn đã hai được hoa rồi, nhiệm vụ lần này động tác nhanh nhẹn hoàn thành đúng là khiến người khác khen ngợi.

.....

Sau đó ta và Tư Không Cảnh đã làm đủ trò độc ác khiến cho chỉ cần hai bọn ta mở miệng gọi Tề Ngôn thì Tề Ngôn sẽ không tự chủ được mà run hết cả người lên.

Đứa nhỏ đáng thương, cầu Phật tổ phù hộ cho người.

A di đà phật.

## 11. Chương 11: Áo Trắng Và Thị Uy

Ta dụi dụi đôi mắt nhìn xung quanh.

Cánh rừng này rất lớn có rất nhiều cây đại thụ che trời, liếc mắt nhìn một cái chỉ thấy một màu xanh biếc không bờ bến.

Ngẩng đầu thấy thấp thoáng tầng tầng lá cây, xanh thắm cả một góc trời.

Ánh mắt trời xuyên thấu giữa những khe hở của lá chiếu lên mặt đất giống như lóe ra hào quang bảy màu đầy đất.

Yên lặng khiến cho người ta cảm thấy ở đây thật yên tĩnh, bình thản. Thỉnh thoảng có mấy con chim nhỏ hạ cánh xuống nước phát ra một tiếng động đột ngột làm cho sự im lặng này có thêm phần tịch mịch.

Ta cười con lừa đi lộp bộp hai bước, tiếp tục nhìn sang, cuối cùng không thể không thừa nhận hiện thực tàn khốc này.

Ta cùng Tư Không Cảnh và Tề Ngôn đi với nhau.

Aizzz, sớm biết như thế ta sẽ không học cười lừa, nhìn Tư Không Cảnh và Tề Ngôn cười ngượng thật đẹp.

Sớm biết như vậy đã tốt.

Xem ra từ nay về sau ta phải cười con lừa này rồi.

Ngày đầu tiên khi lên đường Tư Không Cảnh đã nói cho ta biết Chi Lan với Chi Cúc bám theo chúng ta, hẳn là bây giờ hai nàng đang đi ở đằng sau ta.

Ta ra sức nhìn, nhưng vẫn giống như các lần trước không thấy một góc áo trắng nào như trong miệng Tư Không Cảnh.

Chẳng lẽ Tư Không Cảnh đang lừa ta?

Cũng không giống...

Ta gãi gãi đầu giống như thử gọi một tiếng: “Chi Lan?”

Trong rừng cây không có động tĩnh gì, chỉ nghe thấy tiếng gió thổi lá cây nhẹ nhàng vang lên.

“...Chi Cúc?”

Ta lại gọi một tiếng.

Trong rừng cây vẫn không có động tĩnh gì, chỉ nghe thấy duy nhất âm thanh con chim đang chải rỉa lông.

Chẳng lẽ hai nữ nhân này thấy sắc quên chủ...đã đuổi theo Tư Không Cảnh rồi?

...Cũng có thể...

Mặc kệ, trước hết cứ ra khỏi cánh rừng này đã rồi nói sau.

Cứ đi dọc theo con đường nhỏ chắc sẽ đi ra ngoài được thôi, đúng không?

Vòng tới vòng lui trên đường nhỏ, quanh quẩn trên đường lớn.

“ ... ... ”

Ta im lặng nhìn thấy dọc theo con đường đất đều là những nam nhân mặc áo trắng.

Ta dám nói sau lần gặp được nhiều nữ tử áo trắng ở Cung Quảng thì đây là lần đầu tiên ta thấy nhiều người cũng đều mặc quần áo trắng như vậy.

Trường hợp này tương đối hung vĩ!

Nhìn lại ven đường chỉ thấy...

Áo trắng! Áo trắng! Vẫn là áo trắng!

Ta với Tề Ngôn trước kia ở mấy thành trấn nhỏ và Thiên Lô giáo đều không thấy người nào mặc quần áo trắng

Cho nên lúc này ta không thể thích ứng được cảnh tượng trước mắt nổi lên phản ứng sinh lý rất nghiêm trọng: đầu choáng mắt hoa và rất muốn nôn.

Ta còn tưởng rằng Tề Ngôn nói đại hiệp giang hồ thích mặc bạch y chỉ là lừa gạt để ta thích thú, thì ra đúng là sự thật...

Mặc bạch y với không mặc bạch y — Lãnh khách rảnh rỗi với thôn phu thô kệch khác nhau sao?

... ..

Thật không hiểu nổi các nam nhân đại hiệp này...

Mặc quần áo trắng thì có gì tốt, dễ bị bẩn lại khó giặt, mặt trời chiếu còn chói lọi thật chướng mắt.

Nhìn Tư Không Cảnh mặc một bộ màu tím thật tiêu sái.

Nhìn Giang Thận Tu mặc một bộ màu vàng có bao nhiêu khí chất vương giả.

Tề Ngôn mặc một bộ màu lam có bao nhiêu anh tuấn... nhưng nhìn cái mặt của hắn trông rất ngốc...

Khụ khụ, ta nghĩ đi đâu rồi.

Tề Ngôn biết ta nghĩ như vậy về hắn, không biết hắn có muốn khóc không.

... ..

Nhất định không thể nói cho hắn biết...

Thời điểm ta đang suy nghĩ lung tung...

Ta đã đi qua một nam nhân áo trắng...

Ta lại đi qua một nam nhân áo trắng...

Ta tiếp tục đi qua một nam nhân áo trắng nữa...

... ..

Ta nắm chặt tay, trong lòng rất bức bối.

Chắc hẳn giờ phút này gân xanh trên đầu ta nổi lên bốn phía.

Màu trắng ô nhiễm! Đây tuyệt đối là màu trắng ô nhiễm!

Cổ nén cảm giác ghê tởm dưới đáy lòng, ta đã mang một bụng kinh ngạc mà an toàn đến thành trấn rộng lớn này.

Sau khi ở lại khách sạn Duyệt Lai được ca tụng là có chi nhánh trải rộng khắp nam bắc sông Trường Giang, ta bắt đầu tự hỏi làm thế nào để thế giới này tươi đẹp hơn

Trộm từng nhà một?

Không được, như vậy rất hao tâm tốn sức

Chạy tới nhà tắm để trộm?

Không được, nếu bị phát hiện chẳng phải ta sẽ không gả được sao?

Đi đến chỗ phơi quần áo trộm?

Cũng không được, ngộ nhờ các đại hiệp không chịu khó vệ sinh cá nhân...Đây chẳng phải là có nhiều cá lột lưới hơn?

... ..

Ta chấp tay sau hông đi qua đi lại trong phòng, bước chân thong thả, trầm ngâm suy nghĩ.

Tiểu Bạch ở trên bàn ăn rau cải, A Hoàng nằm sấp ở bên cạnh nhìn ta, cái đầu quay đi quay lại nhìn theo ta.

Cuối cùng ta sờ sờ cái lệnh bài màu đen trong ngực —

Xem ra chỉ còn biện pháp này.

Nhìn đồng áo trắng như cái núi nhỏ trước mặt, từ tận trong nội tâm ta khâm phục Thiên Lô giáo làm việc hiệu quả cao.

“Thưa cô nương, tại thành này tổng cộng trộm được năm nghìn ba trăm hai mươi một cái, trong đó ở khách sạn trộm được ba nghìn hai trăm cái, nhà dân trộm được...”

Ta vừa uống mật ong vừa nghe quản sự báo cáo tình hình.

“Cũng theo phân phó của cô nương, vải trắng ở phường vải đều đã được mua lại, tổng cộng...”

“Tốt lắm, tốt lắm.” Ta phát phát tay, quản sự khép sổ ghi chép lại, đứng lùi về một bên.

“Cô nương còn có việc gì để bọn tôi có thể dốc sức công hiến hay không?” Ngồi ở phía đối diện ta là Đà chủ phân đà nghiêng mình về phía trước hỏi.

“Không có, bao giờ tìm được Tư Không Cảnh thì nói với ta một tiếng”

Ta nhảy xuống ghế bành, A Hoàng lắc đầu, vẫy vẫy cái đuôi, cắn ống quần của ta kêu thảm thiết nghẹn ngào.

Ta ngồi xổm xuống vỗ vỗ cái đầu nhỏ của nó: “Được rồi, bây giờ ta sẽ mang ngươi lên phố chơi”

“... ..”

Cảnh tượng trên đường làm ta cảm thấy áy náy sâu sắc.

Ta hẳn là nên nói giáo đồ Thiên Lô giáo đi trộm áo trắng thì cũng phải để lại một ít quần áo cho các vị đại hiệp này.

Rất nhiều nam nhân bọc chăn chạy loạn trên đường...Thật là rất có cảm giác những người này đang bị cảm mạo...

Lúc này không khí thật tươi mát, ánh mặt trời rực rỡ, tiếng chim hót, hương hoa ban mai, nếu bỏ qua tiếng ồn ào trên đường lớn thì đúng là bắt đầu một ngày mới tốt đẹp.

Bên ngoài vì sao lại ồn ào như thế?

Ta không kiên nhẫn mà đẩy cửa sổ phòng trọ ra.

“Cái gì, người nói phân đà của Thiên Lô giáo bị rất nhiều đại hiệp bọc màn trắng bao vây?”

“Đúng! Hôm qua không phải rất nhiều đại hiệp bị trộm áo trắng sao? Đã tìm ra rồi, thì ra là Thiên Lô giáo làm!”

“Thiên Lô giáo cũng thất đức quá rồi, mặc áo trắng thì liên quan gì bọn hã, Chẳng lẽ bọn hã chỉ cho phép bọn hã mặc mà không cho người khác mặc sao?”

“Đúng rồi! Muốn phong cách độc đáo không đụng hàng chứ gì, Thiên Lô giáo quả thật là không có tư tưởng gần gũi với mọi người”

“Còn có...”

“Đó là! Còn có...”

Kế tiếp mọi người bắt đầu thảo luận bảy bảy bốn mươi chín phương pháp mặc áo trắng, ta yên lặng đóng cửa sổ lại.

Đã bảo bọn hần cẩn thận một chút rồi, Lại còn có thể để lộ ra tin tức! Nhiều người tức giận như vậy rất khó để yên ổn đấy.

Tưởng là đã trộm áo trắng, mua vải trắng thì đã tránh được lo lắng về sau, thì ra còn có cả màn màu trắng...

Tính sai, tính sai.

Sáng sớm sau khi ăn xong ta mang theo tiểu Bạch với A Hoàng đến Thiên Lô giáo xem náo nhiệt.

Dân chúng vây xem thật nhiều, ta nhảy bên trái lại nhảy bên phải nhưng cũng không nhìn thấy cảnh tượng bên trong như thế nào.

Mà A Hoàng hằng hái kêu một tiếng liền chui vào phía trước.

Ta quỳnh lên, vận khí thả người nhảy lên, giẫm phải đầu mấy người vây xem nhảy vào bên trong.

Ta còn chưa kịp xin lỗi những người vô tội bị ta giẫm lên đầu thì đã có người bắt được cổ tay ta, kéo ta lướt đến trước cửa Thiên Lô giáo.

“Đây là tiểu cô nương đã yêu cầu ta trộm áo trắng của các vị đại hiệp”

Vị Đà chủ kia giơ cao tay của ta cao giọng nói.

“... ..”

Thật là không có tinh thần hợp tác. Thông thường sau khi mọi chuyện bị lộ thì không phải những người đó đều gánh vác áp lực, trách nhiệm to lớn này sao?

Nhân phẩm Đà chủ này không được, nên bảo Tư Không Cảnh đổi người thôi.

Người nọ đi về phía trước hai bước ôm quyền lên tiếng “Xin cô nương cho chúng ta một lời giải thích!”

“Giải thích! Giải thích!”

Những người liên quan ở đằng sau lập tức vung tay hô to.

“Nếu không chúng ta sẽ ngồi trước cửa Thiên Lô giáo tuyệt thực”

“Ngồi im! Ngồi im! Tuyệt thực! Tuyệt thực!”

“... ..”

Ta liếc mắt.

Các người ngồi tuyệt thực thì ta cũng chẳng làm sao, các người chết ngược ta cảm thấy thanh tịnh hơn, Giữ lại các người cũng chỉ lãng phí lương thực quốc gia, còn bị tổn hại đến bộ mặt thành thị.

Thấy ta không có phản ứng, những đại hiệp này trực tiếp ngồi xuống mặt đất, rất có tư thế cho dù sông cạn đã mòn cũng không đứng dậy.

Trong đó có hai người chạy đến bên cạnh lấy trong bao quần áo ra một quyển trục, chạy đến phía sau người mặc áo trắng kéo biểu ngữ —

“Tĩnh tọa tuyệt thực chống lại Thiên Lô giáo đã cướp đoạt quyền lợi mặc mặc áo trắng!”

“... ..”

Việc này được chuẩn bị thật đầy đủ.

Ta nói nhỏ vào tai quần sự vài câu, hẩn hiểu ý vội vàng vàng chạy đi.

Ngồi an vị! Ai sợ ai!

Người Thiên Lô giáo đưa đến một cái ghế bành sáng bóng, ta đặt mông ngồi xuống không chút thực nữ tiếp nhận mật ong của quần sự.

Ngồi vững, ta thoải mái vung tay lên, giáo đồ Thiên Lô giáo bên cạnh ta giờ lên một lá cờ to, hăng say khua.

Trên mặt cờ có tám chữ to long lánh—

“Ta là Trần Nặc, ta không sợ ai!”

Nhìn thấy vẻ mặt của đại hiệp đi đầu kia xanh tím lại, ta hừ lạnh hai tiếng.

Muốn cùng ta đấu, cũng không biết tự lượng sức mình!

Giữa trưa ta nói quần sự sai người mang tới một cái bàn lớn, bày ra đầy bàn thịt, cá, gà, vịt.

Ta vừa chép miệng gặm thịt, vừa liếc mắt nhìn một đoàn đại hiệp.

Bọn hẩn chỉ cúi đầu, nhắm mắt không nhìn ta.

Tốt! có khí khái!

“A Hoàng, đến đây ném thử một miếng, đây là ngỗng nướng, bên trong mềm bên ngoài tiêu thơm ngào ngạt mà vừa vặn, rất ngon”

Ta nghe thấy tiếng bụng của người nào đó kêu rồi.

“Còn có thịt kho tàu, ăn rất giòn và ngon!”

Ta nghe thấy tiếng nuốt nước miếng.

“Còn đây là cá hầm quế...Ai nha, A Hoàng người không ăn thịt cá sao? Quần sự! Mang đồ ăn này đồ đi!”

Đã có mấy đại hiệp mặt lộ vẻ giận dữ nhìn ta.

Hừ Hừ, đạo hạnh được có vậy mà đòi tới áp chế ta, thật sự là châu chấu đá xe!

Ta chơi đùa cùng A Hoàng và tiểu Bạch, trong nháy mắt đã đến giờ cơm tối

Lại tiếp tục thịt cá tràn đầy.

Ăn cơm tối xong ta nhàm chán bảo quần sự gọi con hát tốt nhất đến, ở bên ngoài Thiên Lô giáo dựng lên cái bàn để hát tuồng.

“Nằm xem kinh sử, thánh nhân ở nơi nào

Người xem quốc gia, thanh cao, làm cho tổ huấn ca tụng, kể lại rằng lời Nghiêu Thuấn dạy bảo, lời lẽ sang sảng, làm người phải cần, kiệm, trung, lương...”

Ta rung đùi đắc ý hát theo hí khúc kia.

Bên trong số những đại hiệp tĩnh tọa đã có những người ngồi không yên, thừa lúc ta không chú ý quay đầu lại nhìn con hát.

Tốt lắm, bại tướng của quân địch đã lộ.

Con hát trên đài cao hứng diễn, ta lại dựa lưng vào ghế buồn ngủ.

Cho nên ta không biết có người đến gần ta.

“Tiểu Nặc Nặc

đã chơi đủ chưa~?”

Tư Không Cảnh thổi khí bên tai ta.

Người đã trở về rồi sao?”

Ta xoa nhẹ đôi mắt buồn ngủ mông lung nhìn hân.

“Muốn ngủ sao?” Tư Không Cảnh dễ dàng ôm ta lên, “Vậy thì để Cảnh ca ca ôm người về phòng ngủ”

“Tề Ngôn đâu?” Ta cố gắng giữ vững tinh thần.

“Tề Ngôn đang ở phía sau, ta chạy đến đây trước”

“Người mau đuổi những vị đại hiệp chán ghét này đi...”

“Đừng nói chuyện nữa, ngủ đi” Tư Không Cảnh nói xong hôn lên trán của ta.

“Ừ...”

Ý thức của ta dần mơ hồ... thấy Tư Không Cảnh cười thật ôn nhu...

## 12. Chương 12: Đạo Tặc Và Cô Gái

Ta không kiên nhẫn lấy tay giật lấy vật kia, giật giật lông mi, mở mắt.

“Tỉnh?” Ngồi ở trước giường Tư Không Cảnh cười híp mắt nhìn ta, trong tay vuốt vuốt một ít ngọn tóc:

“Mau dậy đi, ta gọi người làm một ít cháo cho muối uống”

“Ừ” Ta ngồi dậy bắt đầu mặc áo ngoài, “Những vị...đại hiệp áo trắng kia đâu rồi?”

“Bọn họ vẫn tiếp tục ngồi ngoài cửa”

“Ừ, người mặc kệ bọn họ sao?”

“Có thể dễ dàng bị trộm quần áo như thế thì những người đó cũng không làm được cái gì, kệ bọn họ đi”

“... ..”

Thì ra tất cả đều là phế vật nên cũng chỉ có thể ngồi thị uy không dám lên đánh nhau cùng ta...

“Nhưng nếu bọn họ không ăn gì nhỡ chết thì làm sao bây giờ?”

“Chết thì chết, Tiểu Nặc Nặc người lo lắng cho bọn họ sao?”

“Không có. Ta chỉ cảm thấy nếu bọn họ chết đói, thối rửa ra thì chẳng phải thối chết đi được hay sao.”

“Không sao không sao, chúng ta lập tức đi ngay thôi không đến chúng ta đâu”

“Vậy là tốt rồi”

Tề Ngôn thật đáng thương, vừa mới dẫn ngựa vào cửa Thiên Lôi giáo chưa kịp uống ngụm trà đã bị Tư Không Cảnh gọi lên đường.

Thấy ba người chúng ta quần áo chỉnh tề đi ra từ cửa chính thì các đại hiệp áo trắng ném tới ánh mắt u oán, hăm mộ hoặc tan nát cõi lòng, Tề Ngôn hô hấp không thoải mái, bước đi không xong.

Đã nói mọi người nên khiêm tốn mà đi cửa hông thôi Tư Không Cảnh lại cố tình muốn đi ra từ cửa chính, thấy chưa, đây là tác dụng phụ đó.

Chẳng qua Tề Ngôn quả thật cần tôi luyện thêm, mới như vậy đã đứng không vững rồi, sau này cưới vợ làm sao giữ được uy lực trong gia đình đây”

Quyền lực trong gia đình...là một vấn đề nghiêm trọng.

Tư Không Cảnh đã làm lạc mắt ta một lần nên lần này nhất quyết đi ở phía sau. Đáng thương con ngựa phi thường dũng mãnh kia, rong ruổi ngàn dặm cuối cùng phải làm người hầu cho một con lừa nhỏ nhỏ.

Sau khi ra khỏi thành, ta đột nhiên nghĩ đến Chi Lan, Chi Cúc.

“Lần này vì sao không thấy Chi Lan và Chi Cúc đâu?”

Tư Không Cảnh lại giành hỏi trước ta vấn đề này.

Ta kinh ngạc nói: “Chi Lan, Chi Cúc không đi theo người sao?”

“Không có...Tề Ngôn người có thấy hai nàng không?”

Tư Không Cảnh hỏi ngược lại Tề Ngôn.

“Cho đến bây giờ ta vẫn không thấy một góc áo của hai nàng...”

Tề Ngôn trả lời có chút ngượng ngùng.

A, ta quên mất nhãn lực của Tề Ngôn không tốt bằng ta.

“... ”

Tư Không Cảnh cầm roi ngựa chống cầm trầm tư một chút, xoay đầu ngựa đánh một cái vào mông nó quay đầu nói với ta: “Tiểu Nặc Nặc người chờ ta ở chỗ này, ta phải quay về một lúc”

Ách, chẳng lẽ hẳn giấu Chi Lan, Chi Cúc ở dưới tầng hầm của Thiên Lô giáo bây giờ mới đột nhiên nhớ ra?

Ta dắt Bụi Bụi vào ven đường chờ Tư Không Cảnh.

À quên không nói, Bụi Bụi là tên ta đặt cho con lừa nhỏ này đấy, rất êm tai đi ~? Nhưng mà Tư Không Cảnh lại nói là tên giống như con chó nhỏ.

Hừ, người mới giống chó nhỏ, cả nhà người đề giống chó nhỏ.

A Hoàng và tiểu Bạch chạy tới chạy lui bên chân Bụi Bụi chơi đến không biết trời đất gì. Ba bọn chúng ở chung với nhau rất tốt, điều này làm ta rất vui mừng, Chẳng qua có điều đau đầu là nên đem tiểu Bạch gả cho Bụi Bụi hay là a Hoàng đây?

Tư Không Cảnh rất nhanh đã trở lại đây.

“Tình hình có chút không ổn rồi.”

Tư Không Cảnh vẻ mặt nghiêm túc.

“Hả?”

“Theo như lời Đà chủ nói thì lần này hái hoa tặc Liễu Ngâm Tiểu thường xuyên xuất hiện quanh đây...Chẳng lẽ hai nàng đã rơi vào trong tay Liễu Ngâm Tiểu rồi?”

“... ”

Tiểu Nặc Nặc người không cần lo lắng, ta cũng chỉ là đoán thôi”

“Ta không có lo lắng. Chẳng qua...” Ta lôi kéo ống tay áo Tư Không Cảnh hỏi: “Hái hoa tặc là cái gì?”

“... ”

Sau khi Tư Không Cảnh miêu tả ta biết hái hoa tặc là cái gì.

Hái hoa tặc với Hái Tặc giống nhau, đều thích tùy tiện chém giết người khác làm chuyện người ta không thích. Nhưng mà so sánh hái hoa tặc với Hái Tặc thì hái hoa tặc chỉ thích bắt nữ hài tử. Những nữ hài tử trẻ tuổi xinh đẹp thường hay bị hái hoa tặc để ý

... ..

Hình như hái hoa tặc có vẻ rất thú vị đây?

“Các người thấy ta làm hái hoa tặc có được không?” Ta thần thái sáng láng nhìn Tư Không Cảnh và Tề Ngôn.

Tề Ngôn lau mồ hôi lạnh: “Tiểu Nặc...”

“Tốt, Tốt ~” Tư Không Cảnh cắt đứt lời Tề Ngôn đang muốn nói: “Tiểu Nặc Nặc người làm hái hoa tặc, ta là người thứ nhất cho người hái được không?”

“...Người là hoa sao?”

“A ~!” Tư Không Cảnh kinh ngạc kêu một tiếng: “Tiểu Nặc Nặc người không biết sao? Ta được mọi người trong giang hồ gọi là Hoa Mai Mãn Đình Tư Không Cảnh đó ~ ta không phải hoa thì ai có thể là hoa đây?”

“Chúng ta nên đi đâu để tìm Chi Lan, Chi Cúc đây?”

Ta ôm cổ Bụi Bụi nghiêng đầu hỏi Tư Không Cảnh bên cạnh

“Không biết, đi một bước tính một bước thôi”

“...”

“Thật ra thì Chi Lan, Chi Cúc kia đi theo Liễu Ngâm Tiểu cũng không tồi, nghe nói hần bộ dạng rất đẹp. Có một cô nương sau khi bị hần cướp sắc không chịu lập gia đình, một lòng chờ hần quay lại”

“A, thì ra là khách hàng ổn định...”

“Ha ha ~” Tư Không Cảnh đưa tay gõ đầu ta một cái: “Cái này không phải là khách hàng ổn định, mà phải gọi là lãng phí tài nguyên! Một cô nương hần chỉ cướp một lần thôi...Nếu người làm hái hoa tặc chỉ cướp một mình ta mới gọi là khách hàng ổn định”

“Ta mới không cần cướp sắc của người! Ta cướp Tề Ngôn!”

“Tiểu Nặc!” Tề Ngôn không được tự nhiên gọi ta một tiếng.

Ta với Tư Không Cảnh nhìn nhau rất ăn ý lấy ngón trỏ xẹt qua hai má Tề Ngôn

“Tề Ngôn mặt xấu hổ, mặt xấu hổ”

Mặt Tề Ngôn lập tức đỏ như máu, vừa tức vừa xấu hổ quát con ngựa lộp bộp, lộp bộp chạy xa.

Đứa nhỏ này theo ta lâu rồi mà da mặt vẫn còn mỏng như vậy...Sau này làm thế nào có thể lăn lộn trong xã hội đây.

Trước khi trời tối, ba người chúng ta chạy tới một thôn trấn nhỏ.

Chúng ta đến cái khách sạn duy nhất trên trấn này ăn cơm tối, gọi ba phòng trọ, ba người chia nhau tắm rửa rồi đi ngủ.

Đang ngủ ta đột nhiên tỉnh lại.

Dùng mũi ngửi ngửi, ta ngửi thấy mùi thuốc mê như có như không.

Thuốc này đúng là cao cấp, Người không có trình độ sẽ tưởng rằng đây chỉ là mùi hương bụi bặm bình thường.

Gặp được cao thủ ta rất hưng phấn, nhẹ nhàng ngồi dậy mặc quần áo, chạy đến bên cửa sổ ngồi, Nhìn cái ống trúc thối ra từng đợt, từng đợt khói trắng.

Một lúc lâu sau cái ống trúc mới rút ra ngoài, cửa sổ nhẹ nhàng bị đẩy ra, ánh trăng xuyên cửa sổ chiếu vào.

Sau đó, một chân đưa vào phòng...tiếp tục nửa người vào được...sau đó một chân khác cũng vào được...

Ta tập trung nhìn vào, lại là một người mặc áo trắng, ngoại trừ khinh bỉ người này ta còn thưởng thức hần, hối hận mình không dọn dẹp triệt để.

Người áo trắng kia chậm rãi đi về phía giường ngồi xuống nhẹ nhàng xốc chăn lên...

“Thúc thúc, người đang tìm cái gì vậy?”

Ta đứng phía sau hắt đuối đầu nhìn xem trong chần có cái gì kỳ lạ, quý hiếm lại khiến cho hắt nhìn chần ngây người.

“!”

Hắt nghiêm nhiên bị ta hù dọa, thật lâu mới nhớ ra chỉ đồng chần kia rồi quay đầu hỏi ta: “Đâu là giường của cô nương?”

Ta còn chưa kịp trả lời hắt liền bắt lấy hai tay của ta: “Thì ra muội muội ở đây, để cho ca ca ta dễ tìm thấy”

Hử? Chúng ta biết nhau sao?

Ta đánh giá nam nhân kia, mặt như quan ngọc, long mày sắc như đao, mũi cao, bộ dạng nhìn cũng rất đẹp mắt

Nam nhân kia cũng đồng thời đánh giá ta.

Sau khi tìm tòi thấu đáo, hắt đưa ra kết luận —

“Người...không phải Thiên Ngữ cô nương”

“Đúng vậy, ta là Trần Nặc.”

“Thiên Ngữ cô nương là tỷ tỷ của người sao?”

“Không phải, nàng là mẫu thân của ta.”

Nghe vậy nam nhân lập tức ôm ngực, gian nan nói ra mấy chữ:

“Không phải nàng mới hơn hai mươi tuổi thôi sao?”

“Đâu có! Mẫu thân năm nay đã ba mươi hai tuổi rồi!”

“...”

“Thúc thúc, người bị đau tim sao? Có phải rất đau không?”

“...”

Nếu mà rất đau thì nói cho ta để ta cho người một đao để người có thể sớm siêu thoát”

“...”

“Dừng”

Nam nhân nhàn rồi phát tay gọi ta đang lật đông, lật tây tìm đao gọt trái cây.

“Người tới đây cùng ca...Ách, không đúng, thúc... Ách, cũng không đúng...Ai nha” Hắt có chút buồn rầu mà sờ sờ đôi má: “Người tới đây nói chuyện cùng ta”

“Ừ”

Ta ngoan ngoãn đi đến ngồi cạnh hắt.

“Thúc thúc người có phải là hái hoa tặc Liễu Ngâm Tiểu đại danh vang dội giang hồ không?”

Ta ngẩng đầu lên tò mò hỏi hắt

“Vì sao người lại cảm thấy như vậy?”

“Bởi vì, sau khi thúc bước vào cửa cười thật giống hái hoa tặc...”

“...”

“Liễu Ngâm Tiểu...sở trường chính là tươi cười không phải sao”

“...”

“Ta thật sự cười giống như vậy sao?”

Vẻ mặt của hắn thật bi thương

Ta còn thật sự nghĩ: “Thật ra ta cũng không biết Liễu Ngâm Tiểu bộ dạng như thế nào, vừa rồi ta cũng chỉ hoài nghi thôi người đừng trách ta.”

“...”

“Thúc thúc”

“Đừng gọi ta là thúc thúc, năm nay ta mới hai mươi tuổi thôi”

“Vâng, Quắc Quắc ~”

“Quên đi, người gọi ta là thúc thúc vẫn hơn”

“Tiểu muội muội người năm nay mới mười tuổi sao?”

“Ta mười hai tuổi rồi!”

“...”

“Thật là một nam nhân gia mắt mờ”

“Được rồi như vậy thúc thúc nói với người một chuyện, chờ người đến 16 tuổi thúc thúc đến hái đóa hoa này được không?”

“Không được”

“Vì sao? Các cô nương bị ta hái đều rất vui mừng đó”

“Ta không có hứng thú với nam nhân già”

“...”

Tiếng chim hót ngoài cửa sổ đánh thức ta dậy

Ta dụi dụi mắt đuổi lưng một cái, phát hiện mình đang yên lành nằm trên giường, chăn đắp kín.

Ách? Đêm qua ta ngủ quên lúc nào vậy?”

Ta ngáp một cái rời giường mặc quần áo chuẩn bị xuống dưới lầu ăn điểm tâm.

Đi qua cái bàn gỗ thì phát hiện trên mặt bàn có một tờ giấy và một viên thuốc màu hồng.

Ta mở tờ giấy ra xem, thì ra là viết cho ta. Trên đó viết—

“Tiểu muội muội, buổi tối phải chú ý trước khi ngủ phải đóng cửa sổ cho kỹ, người xấu vào phòng của người phải nhớ kêu cứu mạng, trên gối đầu tốt nhất nên giấu một thanh chủy thủ để phòng ngừa vạn nhất. Còn có, lúc ngủ lại luôn đá chăn, rất dễ bị cảm lạnh, viên thuốc này là thuốc giải mê được tối qua, người cho các tiểu sủng vật của người ăn. Sau này có thời gian thúc thúc sẽ đến chơi cùng người.”

Liễu Ngâm Tiểu tái bút.

“Hai mươi tám tháng ba”

Hắn quả nhiên là Liễu Ngâm Tiểu. Ta đánh bậy đánh bạ mà cũng đoán đúng.

Ai nha! Quên mất không hỏi hắn chuyện của Chi Lan, Chi Cúc rồi!

### 13. Chương 13: Nghệ Thuật Và Hiện Thực

Ba người bọn ta đi khắp nơi giống như những kẻ lang thang, trong nháy mắt đã qua nửa tháng, thời tiết càng ngày càng nóng bức, giữa trưa ánh nắng như muốn đốt cháy da người.

Từ Không Cảnh không chịu nổi sức nóng đã dứt khoát mua một cái ô thật lớn nghe đâu là để cho hoàng đế dùng đủ cho ba người chúng ta ung dung cười ngửa đi về phía nam.

Từ khi có cái ô này, ba người chúng ta không hề dừng lại mà cứ thẳng một đường đi tới đỉnh núi, Tề Ngôn biến thành hộ hoa sứ giả hai má cùng thái dương phỉm hồng.

Từ khi chuyện của Chi Lan, Chi Cúc đã có người của Thiên Lô giáo xử lý thì nhiệm vụ hàng đầu của Từ Không Cảnh và ta chính là nhanh chóng đến chỗ sư phụ của Tề Ngôn, làm sao có thời gian và hơi sức mà đi tìm hai nàng chứ.

Hôm nay, ba người chúng ta lại đến một cái trấn nhỏ.

Oai phong hơn người nghênh ngang bước vào quán rượu, ta bất ngờ phát hiện ra tất cả mọi người ở đây đều không có phản ứng gì đặc biệt, không có hoan hô huýt sáo gì hết, mà tập trung lại thành một đám đông, chăm chú lắng nghe một người kể chuyện.

Ta cảm thấy vô vùng thất bại.

Chẳng lẽ ta rất xấu sao? Hay là Từ Không Cảnh và Tề Ngôn xấu?

Ta chăm chú nhìn hai người họ.

Không có nha, Tề Ngôn nếu được nói là anh tuấn thì Từ Không Cảnh so ra còn phong độ hơn rất nhiều.

Vậy chuyện này cuối cùng là vì cái gì?

..... Chẳng lẽ ở nơi này người dân có thẩm mỹ hơn xa người khác?

Thật đáng sợ!

Từ Không Cảnh bận rộn gọi món ăn, Tề Ngôn thì lấy thanh kiếm ra lau, ta chen vào đám người đó, muốn nghe thử một chút câu chuyện xem đang kể về cái gì mà có thể thu hút kẻ khác đến mức không để ý đến sắc đẹp ở ngay trước mặt.

“..... Kể rằng Trần nữ hiệp dẫn dắt toàn đệ tử Thiên Lô giáo, võ công cao cường vượt tường đột nhập, mang hết mọi thứ của các đại hiệp áo trắng, không để lại bất cứ thứ gì. Mà Trần nữ hiệp không uống công là thiên kim của Thiên Lô giáo hữu hộ pháp Cảnh công tử, đi đầu làm gương, nhẹ nhàng di chuyển một chút đã trộm được chín trăm chín mươi chín bộ y phục trắng.....”

“Này người kể chuyện, Trần nữ hiệp tại sao phải vô duyên vô cớ lấy áo trắng của các đại hiệp?”

“Vị này hỏi rất hay, hỏi rất hay ~! Việc này kể ra thì rất dài..... theo hiểu biết thì Trần nữ hiệp là con gái của Cảnh công tử, chỉ là khi lưu lạc tứ phương khổ cực đã phải trải qua những ngày ăn không no, mặc không ấm. Sau đó khi nàng đi ngang qua xx thành, Hương Qua đại trạch là cô nhi viện nổi tiếng nhất của xx thành đã thu lưu nàng, cẩn thận quan tâm chăm sóc nàng.....”

“Mau nói về việc chính, chuyện này liên quan gì đến việc Trần nữ hiệp trộm y phục trắng?”

“Xem ra khách quan không biết rồi, Trần nữ hiệp trộm áo trắng là muốn đem đến Hương Qua trạch tặng quần áo mới cho đám bạn bè ở đó.”

“Trần nữ hiệp này quả nhiên là người có tình.”

“Cũng không hẳn là.....”

“Tiểu Nặc” Tề Ngôn không biết đã đứng bên cạnh ta từ khi nào, nói: “Bọn họ hình như là đang nói về chuyện lúc trước của người.....”

“Hừ.....” Ta ra hiệu cho Tề Ngôn im lặng, tiếp tục nghe người kia kể chuyện.

“..... Sau đó các đại hiệp áo trắng không phục, người dựa vào cái gì mà lấy đi y phục trắng đi giúp đỡ trẻ mồ côi ~? Những đứa trẻ kia chẳng lẽ phải được mặc quần áo mới thì sẽ trở nên hoạt bát đáng yêu hơn sao~? Vì thế Vương Ngũ đại hiệp liền triệu tập tất cả các đại hiệp bị lấy đi quần áo, muốn tới Thiên Lô giáo hỏi cho ra lẽ.....”

“Ai nha ~! Kia chẳng phải là muốn đánh nhau sao ~!?”

“Thật nguy hiểm cho Trần nữ hiệp nha ~!”

“Các vị đừng vội đừng vội, một lát nữa sẽ nói đến. Sau khi các vị đại hiệp tụ tập cùng một chỗ thì bắt đầu thương lượng đối sách. Người nói xem, Thiên Lô giáo cũng không phải là bang phái nhỏ, nếu đã động đến thì kết quả chẳng phải là máu chảy thành sông thì, thể chất cao như núi sao? Cho nên các đại hiệp quyết định sẽ văn đấu”

“Cái gì ~?! Văn đấu là đấu thể nào ~?”

“Văn đấu này cũng không phải văn đấu bình thường. Trần nữ hiệp chỉ mới mười tuổi, làm sao có thể đối phó lại với các vị đại hiệp tài trí hơn người, am hiểu về văn chương? Các đại hiệp nói văn đấu, tức là tranh đấu trong ôn hòa.”

“Thật hay cho cái gọi là văn đấu ~! Càng hay hơn cái gọi là đấu đá trong ôn hòa ~!”

“Người kể, người nói mau lên, bọn họ thi đấu như thế nào?”

“Được ~~ các vị phiền đợi một lát để ta uống chén trà

”

“Người uống nhanh đi!”

“Uống nhanh uống nhanh!”

“Quả nhiên là trà ngon~! Long Tỉnh trà thanh khiết ~! Bốn quán có bán ~! Hoan nghênh mọi người mua về thưởng thức ~! Mua một cân tặng một hoặc hai, mua càng nhiều lợi ích càng nhiều, giá cả hợp lý, càng mua càng vừa lòng, chớp lấy cơ hội.....”

“Tên kẻ chuyện kia, người đừng ở đó giới thiệu trà nữa! Mau kể tiếp đi!”

“Đúng đó đúng đó!”

“Các vị đừng nóng vội, giới thiệu cũng đã xong, ta sẽ tiếp tục ngay đây. Các vị đại hiệp đã quyết định xong rồi, liền cả một đám người hăng hái đi tới Thiên Lô Giáo phân đà xx. Vừa thấy Trần nữ hiệp, hai bên liền đưa ra lý lẽ của mình. Không ngờ rằng Trần nữ hiệp tuy lưu lạc bên ngoài nhưng tài ăn nói cũng không thể xem thường, mỗi câu nói ra đều thuyết phục tất cả mọi người có mặt tại đó, khiến cho các đại hiệp cũng không thể phản bác, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng!”

“Trần nữ hiệp thật lợi hại, không chỉ võ công tài giỏi mà ăn nói cũng sắc bén!”

“Lời nói của vị khách quan này thật sự là rất chuẩn xác! Có điều các vị đại hiệp áo trắng nói không lại liền kéo biểu ngữ tinh tủa thị uy, trên biểu ngữ kia viết — ‘ Kháng nghị Thiên Lô Giáo cướp đi quyền lợi mặc áo trắng của bọn ta! ’ Trần nữ hiệp cũng không cam yếu thế, lấy ra một cái cờ lớn, trên cờ lớn viết tám chữ lớn —“Ta là Trần Nặc, ta không sợ ai ~! ””

“Ta là Trần Nặc, ta không sợ ai ~! Trần nữ hiệp khá lắm, quả là dũng cảm!”

“Dùng sức chống lại sức, Trần nữ hiệp này chỉ dùng một chiêu nhưng hiệu quả thật đáng sợ ~!”

“Cũng chưa hết.....”

“Tiểu Thiên Nữ những món ngon nhất đều đã mang lên rồi, chúng ta ăn cơm trước đi.”

Tư Không Cảnh vỗ vỗ vai ta.

Ta lại “Hừ” một tiếng rồi ngồi xổm xuống bên chân của người kể chuyện, ngửa đầu tiếp tục nghe.

Ai ngờ Tư Không Cảnh đột nhiên đứng ở chính giữa mọi người, xua xua tay: “Đồ ăn đều đã nguội, mọi người mau trở về ăn đi.” Lúc mọi người chuẩn bị lao vào đánh cho hắn một trận thì hắn lại nói một câu: “Ta chính là Tư Không Cảnh.”

Mọi người lập tức hét lên bỏ chạy tán loạn, chỉ còn mỗi người kể chuyện là vẫn ngồi đó ngây ngốc nhìn Tư Không Cảnh.

Ta liếc mắt nhìn Tư Không Cảnh một cái, phui phui quần áo đứng lên, nói với tên kể chuyện kia:

“Đại bá, chuyện người kể nghe rất hay.”

Gã kể chuyện lúc này mới phản ứng lại, không ngừng khiêm tốn: “Cô nương quá khen cô nương quá khen.”

“Chỉ là chuyện có chút không đúng sự thật. Ví dụ như ta là kẻ lưu lạc bên ngoài, Tư Không Cảnh là cha ta, gì mà cuộc sống của ta ở Hương Qua đại trạch rồi cái gì lí do mà ta ăn trộm mấy áo trắng đó vân vân và vân vân, đều là do người tưởng tượng sao?”

“..... Xin hỏi quý danh của cô nương.”

“Trần Nặc.”

“.....”

“Nhưng ta sẽ không trách của người đâu đại bá, nghệ thuật không nằm ở cuộc sống mà cao hơn cuộc sống. Về sau người cứ tiếp tục kể, ta đem bản quyền bán cho người.”

“.....”

Ta xoay người cùng Tư Không Cảnh và Tề Ngôn quay về bàn.

Phía sau truyền đến một tiếng thở dài.

“Không nghĩ tới một trận chiến với đám áo trắng lại khiến cho danh tiếng của Tiểu Thiên Ngự muội bay xa”

Tư Không Cảnh hé ra khuôn mặt tươi cười gấp cho ta ít rau.

“Nhân sợ nổi danh, trư sợ trắng\*.”

\*Nhân sợ nổi danh, trư sợ trắng: Người sợ nổi tiếng, heo sợ khỏe mạnh

Ta ném lại hắn một câu.

“Tiểu Thiên Ngự, muội nói sai rồi ~~ ở giang hồ, danh tiếng có khi so với võ công dùng còn tốt hơn”

“Không tin.”

“Không sao~? Như vậy Cảnh ca ca cho muội xem danh tiếng có tác dụng lớn thế nào ~~”

Nói xong Tư Không Cảnh liền rống lên: “Tiểu nhị tính tiền!”

Tiểu nhị liền chạy như điên tới: “Khách quan tổng cộng là.....”

“Ta là Tư Không Cảnh.” Tư Không Cảnh trực tiếp ngắt lời hắn.

Dù có tính toán thế nào, ta vẫn quên mất chiêu này nha.

Không biết vì sao, tối hôm nay ta ngủ đặc biệt ngon giấc hơn mọi ngày.

Ngày hôm sau tỉnh dậy, ta liền thấy trên bàn có một tờ giấy —

“Tiểu muội muội, ta có nghe nói về chuyện lúc trước của người. Làm tốt lắm! Đối với đám nam nhân vô dụng nên giống như gió thu cuốn hết lá vàng, phải thật rõ ràng dứt khoát! Đối với tên háo sắc thì nên giống ngày đông giá rét, phải thật lạnh lùng! À, lần sau gặp mặt, thúc thúc ta sẽ dạy cho người hai mươi mốt

chiêu để đối phó với mấy kẻ háo sắc. Lần này nhìn người ngủ, hương thơm sẽ khiến người ngủ ngon hơn. Còn nữa, tặng cho người, ta thấy người mang cái chuông nhỏ này bên người sẽ rất đẹp.

Cười lên nào.

Mười tám tháng tư.”

Ta cầm lấy cái chuông nhỏ lắc lắc, tiếng linh linh linh linh nghe rất hay.

Cái này để Tiểu Bạch đeo trên cổ chắc chắn sẽ vô cùng đáng yêu.

Lặn lội đường xa mấy ngàn dặm, cuối cùng chúng ta cũng tới được chỗ ở của Tề Ngôn — Ngũ Lương phái!

Ngũ Lương phái có ba thứ đáng ngưỡng mộ— mỹ nhân, kiếm tốt, rượu ngon.

Trong ba thứ tốt nhất, người ta đặc biệt quý trọng rượu ngon.

Trong rượu ngon của Ngũ Lương phái thì Ngũ Lương dịch là nổi danh, cùng với đó là bộ đôi Nam Môn kiếm và Nam Xuân kiếm.

Chỉ có điều, Ngũ Lương vẫn có chỗ không tốt, chính là không được mang rượu xuống núi mà có mang xuống thì cũng không được bán.

Trình độ ở đây vẫn còn hạn chế sẽ ảnh hưởng đến việc mở rộng doanh thu của Ngũ Lương phái, đồng thời có thể gia tăng mức độ người dân đến nơi này thăm thú ở mức độ nhất định.

Mẫu thân nói đúng, sự vật và nam nhân luôn giống nhau, đều có tính hai mặt. Chúng ta không nên chỉ nhìn vẻ bên ngoài mà đánh giá, mà phải nhìn vào bản chất của sự việc, sau đó mới tổng hợp lại phân tích và xem xét.

Từ Ngũ Lương có thể thấy được những thứ này.

“Người thật sự không đi cùng chúng ta sao?”

Ta nắm dây cương ngựa của Tư Không Cảnh, nhìn hắn ngồi trên yên ngựa.

Tư Không Cảnh tiến lại gần và đưa tay xoa đầu ta:

“Ta cùng lão già Lãnh Diệp Thanh từng quen biết nên sẽ không đưa Tiểu Thiên Ngũ muội lên núi. Ở Ngũ Lương phái, muội phải để ý quan sát, không được không có việc gì lại cứ đi treu gà chọc chó, lão già họ Lãnh không dễ tính như ta đâu.”

“Như vậy.....” Ta mím môi: “Người đem chuyện trước đây của mẫu thân nói cho ta biết đi.”

“Ha ha ~~” Tư Không Cảnh đột nhiên kéo dây cương ngựa, lại còn hôn lên mặt ta một cái: “Tiểu Thiên Ngũ đáng yêu, Cảnh ca ca cũng không nghĩ muốn rời xa muội đâu ~~”

“Đừng nói sang vấn đề khác.” Ta vỗ vỗ lên mặt hắn.

“Chuyện tình cảm trước đây của Trần Thiên Ngũ vẫn nên để cho Tiểu Thiên Ngũ từ từ tìm hiểu đi ~~ nếu ta nói cho muội ~ không phải muội sẽ mất mục tiêu để theo đuổi hay sao ~?”

“.....” Ta trừng mắt nhìn hắn xem thường: “Thật ra người cũng không biết.”

Tư Không Cảnh không hề giải thích thêm, đem ta thả xuống mặt đất, quất một roi vào mông ngựa rồi thúc ngựa chạy đi.

Ta nhón chân nhìn theo cho đến khi không còn thấy bóng dáng hắn nữa

“Tiểu Nặc chúng ta mau lên núi thôi, trời sắp tối rồi.”

Tề Ngôn ở phía sau, giọng có chút không vui nhắc nhở ra ta.

Ta cúi đầu nghe theo hắn, kéo Tiểu Bạch và A Hoàng lẳng lặng theo sát phía sau Tề Ngôn đi đến Ngũ Lương phái.

Nói thật ra, ta có chút luyến tiếc đối với Tư Không Cảnh.

Nhưng trong thiên hạ này, không có bữa tiệc nào mà không tàn.

Trước tiên phải tìm hiểu chuyện của mẫu thân từ chỗ sư phụ của Tề Ngôn đã, sau đó quay về tìm hắc chơi tiếp cũng đc.

Được! Như vậy cũng tốt.

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mau-than-noi-nam-nhan-khong-dang-tin>*